

บทนำ

ดวงตาเรียวเหม่อมองเกลียวคลื่นตลบม้วนซัดสาดเข้าหา
หาดทราย มวลความร้อนจากแสงอาทิตย์เจิดจ้าแผดเผาผิวของร่าง
สูงโปร่งซึ่งสวมเสื้อผ้าเปื่อยเก่ายืนนิ่งเหนียวแนบเนียนจนแดงเถือก
ไปหมด

ชายหนุ่มผู้ซึ่งดูอ่อนเยาว์เหมือนยังไม่พ้นวัยยี่สิบก็หันหน้า
เปราะเปื้อนด้วยคราบขี้เถ้ามองเจ้าสัตว์ตัวอ้วนในมือทั้งสอง ริม
ฝีปากบางได้รูปฉีกยิ้มกว้าง ปล່อยให้น้ำลายยืดย้อยผ่านแนวคาง
หยดลงไปบนขนแข็งกระด้างสีน้ำตาลแดงจนเปียกชุ่ม

เสียงตะโกนโหวกเหวกของคนกลุ่มหนึ่งดังแว่วมาแต่ไกล แต่
ชายคนนั้นก็หาได้นำพาไม่ ยังคงจ้องสัตว์ในมือดูหิวโหย ก่อนจะ
อ้าปากก้มลงไปกัด ไม่ทันที่ฟันคมจะฝังลงบนตัวแม่ไก่ ตัวคนก็ถลา
ไปเบื้องหน้าจากแรงถีบตรงกัน

ไก่ไขตัวอวบร้องกะตึก กระพือปีกร่อนลงพื้นอย่างสวยงาม
จากนั้นก็ใช้สองง่ามตีแผ่นหนังไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้คนที่ล้มอยู่บน
พื้นตะเกียกตะกายคลานตามพร้อมกับแผดเสียงร้องด้วยความขจัดใจ

“อ๊ะ! ไก่...”

กลุ่มชายราวสองสามคนวิ่งสกัดไอ้โจรลักไก่และแม่ไก่ซุลมุน รุนวายไปหมด ดักตรงน้ำมันก็อ้อมไปอีกทาง และพอพวกเขากระโจนใส่หมายจะจับ ไอ้เด็กเวรก็ก้มตัวลงตะครุบไก่ แม่ไก่ติดดินสยายปีกตีโบหน้าของคนที่คิดจะกินมันดิบ ๆ อย่างคลุ้มคลั่ง กระทั่งแรงของมือคลายออกมันจึงฉวยโอกาสสะบัดตัวหนีไปได้อีกครั้ง

ร่างสูงโปร่งมองตามตูดงอนเซิดของแม่ไก่ที่ชอยเท้าหนีห่างไปเรื่อย ๆ แล้วก็เบะปากร้องเป็นเด็กสามขวบ

“ไก่... ไก่เค้า...”

“ไอ้บ้า มึงหยุดวิ่งสักทีสิวะ! ภูเขาเนี่ย!” ชายรุ่นคุณลุงหนึ่งในสามคนที่วิ่งตามตะโกนด่าด้วยสำเนียงทองแดงอย่างเหลืออด คำว่า ‘บ้า’ ไม่ใช่คำด่า แต่เป็นคำเรียกขานไอ้หน้าอ่อนแทนชื่อ เพราะสติมันไม่ค่อยสมประกอบ แต่ด้วยเหตุบางประการทำให้มันถูกพามาอยู่ที่เกาะส่วนตัวนี้ได้สามวันแล้ว

จากวันนั้นชีวิตของคนงานที่นี่ก็อยู่กันอย่างไม่สงบสุขอีกต่อไป

ไอ้บ้าวิ่งตามไก่ไปจนถึงสะพานท่าเรือที่ทำจากไม้ แม่ไก่ที่กระโดดเดินไปตามรางไม้สองสามก้าวก็เกิดปอดแหกหักเลี้ยวตัวกลับ ด้านมนุษย์หยุดเท้าไม่ทันสะดุดรางไม้เซตกลงไปจากสะพานสูงที่ไม่มีไม้กั้น

ผืนทะเลตรงท่าเรือนั้นเป็นร่องน้ำลึก ทำให้ร่างสูงโปร่งจมดิ่งลงไปไม่ถึงก้นพื้นทราย ท่ามกลางกลุ่มฟองอากาศที่แตกกระจายอยู่ในน้ำ ชายสติไม่ติดตัววาดแขนพุงตัวเพื่อขึ้นไปด้านบนตามสัญชาตญาณเอาตัวรอด แต่ลู่ ๆ ซ้อมือเรียวก็ถูกใครบางคนคว้าจับไว้ ทำเอาคนที่กำลังแหวกว่ายหยุดชะงักตัวแข็งทื่อโดยพลัน วงแขนแข็งแรงของผู้ช่วยเหลือตัวโอบรอบเอวผอม ก่อนจะพาร่างสูงโปร่งทะยานขึ้นสู่ด้านบน

ทั้งสองโผล่พ้นเหนือผิวน้ำขึ้นมา ดวงตาเขียวของไอ้บ้า เหลือบมองชายที่ช่วยตนเองไว้ผ่านม่านหยดน้ำที่เกาะตามขนตา ด้วยความตกตะลึง เส้นผมที่เปียกชุ่มไม่ได้ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาของ คนผู้นี้อ่อนด้อยลงไปเลย แต่กลับขับความคมคายที่สอดรับกันทุก สัดส่วนให้ชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีก

จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากอिमหนาเป็นกระจับ และดวงตา คมกริบดุจเหยี่ยวที่จ้องสบลงมา...

คนสติไม่ดีสะดุ้งเฮือกคล้ายหลุดออกจากภวังค์ แล้วก้มหน้า ส่งเสียงอ้อ ๆ แอ้ ๆ ไม่เป็นภาษาพร้อมกับผลึกแผ่นนอกหน้าที่แนบ ซิดอย่างอึดอัด คนงานทั้งสามคนที่เห็นเหตุการณ์รีบวิ่งตามมาตรง สะพานท่าเรือด้วยความตกใจ

ลุงชัยผู้มีฐานะเป็นหัวหน้าคนงานที่นี่เห็นผู้เป็นนายกระโจน ลงน้ำไปช่วยไอ้บ้าเนื้อตัวเปียกปอนไปหมดก็ถึงกับอุทานออกมา

“ตายโหง! นายหิว”

ปฐวี หรือนายหิววิ ที่ทุกคนเรียกขมวดคิ้วมองพิจารณาคนใน อ้อมแขนที่ทำท่าเฝ้าเยเหมือนเด็ก ทั้งที่อายุน่าจะเกินสิบแปดแล้ว ด้วยความสงสัย แต่แล้วเขาก็ไม่พูดอะไร ทำเพียงใช้มือจับหัวเสื้อยืด ของอีกฝ่ายลากไปจนถึงบันไดข้างเรือสปีดโบ๊ทสีขาวซึ่งเขียนอักษร สีไว้ชัดเจนว่า

‘อันดาวิ’

คนในพื้นที่ต่างรู้ว่า อันดาวิ... ไม่ใช่เป็นเพียงชื่อเกาะ ส่วนตัวของเศรษฐกิจภาคใต้สักคน แต่เป็นชื่อของอาณาจักรสัมปทาน รั้งนงและการส่งออกที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดต่างหาก

นายหิวตั้งตัวปัญหาที่มองเห็นจากในเรือมาแต่ไกลว่ากำลังวิ่ง ไล่จับกับคนงานกันวุ่นวายเมื่อครู่ขึ้นบันไดอย่างไม่ปราณี ไอ้บ้าที่ถูก โยนลงพื้นบนสะพานไม้ขยับแขนขาป้ายปิดอย่างโมโห ที่คนพวกนี้

ทำกันของมันเจ็บยกข้าช้อน ดวงตาเรียวแดงก่ำความมองทุกคนด้วยความอาฆาตมาดร้ายพร้อมจะอาละวาดตลอดเวลา

“คนบ้า... เอ่อ เด็กคนนีมาจากไหน” นายหัวถามขึ้น ที่นี้เป็นเกาะส่วนตัวซึ่งมีเพียงเขาและคนงานที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น คนนอกไม่มีสิทธิ์เข้ามาโดยพลการ

ลุงชัชยกมือไหว้ท่อมศีรษะเพื่อขอลูแก่โทษกับเจ้านาย “ผมต้องขอโทษด้วยครับ หลังจากไอ้ศรถูกยิงตายผมไปหาญาติพี่น้องมันที่เกาะนอกเพื่อแจ้งข่าว แต่ก็ไม่พบใครเลยนอกจากไอ้เด็กนี่ ถามชาวบ้านละแวกนั้นก็ได้ความว่า ไอ้ศรเล็กกับเมียไปหลายปีแล้ว แต่จู่ๆ อาทิตย์ก่อนก็เอาหลานสติไม่ดีมาอยู่ด้วย ผมเห็นมันร้องไห้หาลูกก็สงสาร ไอ้ศรเองก็เป็นคนเก่าคนแก่ของที่นี่ พอเห็นตัวมันไซ้คร่ำแบบนี้ผมก็เลยทำใจทิ้งหลานมันไม่ลง”

“แล้วนายชัชคิดจะเลี้ยงดูมันแทนนายศรหรือ” ปฐวีถามด้วยเสียงร่าเริงแบบไม่มีอารมณ์กรุ่นโกรธแต่อย่างใด

“ผมเห็นหน่วยก้านมันไม่เลว สูงยาวเข้าดี ที่แรกก็คิดจะขอนายหัวให้มันมาใช้แรงงานแลกข้าวกิน แต่มันกลับสติไม่เต็มกว่าที่คิด ขนาดถามชื่อยังตอบไม่ได้ หลายวันมานี้ผมให้มันไปนอนอยู่ที่บ้านด้วยแต่มันกลับก่อเรื่องไม่หยุดหย่อน ทั้งโผล่ไปตรงผู้หญิงอาบน้ำ ทั้งลักแม่ไก่ไปซ่อน ที่จริงผมเคยคิดจะส่งกลับไปแล้ว แต่คิดอีกทีก็สงสาร มันดูแลตัวเองยังไม่ได้ เกรงว่าจะได้ตายตามไอ้ศรไปอีกคน ก็เลยพามาอยู่ที่นี่ด้วยนะครับ”

นายศรเองก็เป็นผู้ช่วยหัวหน้าคนงานที่ทำงานกันมานาน ทั้งยังมาเสียชีวิตในขณะที่อยู่เฝ้ายามที่เกาะถ้ำนางงแ่นอีก เขาซึ่งเป็นนายจ้างหลังจากรู้ข่าวก็รู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับมอบอำนาจทั้งให้ศรุต เลขชาฯ ส่วนตัวทำสัญญาธุรกิจที่กรุงเทพฯ แทนแล้วจ้องตัวบินกลับพังงาเพื่อมาร่วมงานศพทันที

ตอนนี้คนก็ตายไปแล้ว แต่คนเป็นยังงังก็ต้องอยู่ต่อ... ดวงตา

คมกริบทอแสงอ่อนลงขณะมองไปยังเจ้าคนสติไม่สมประกอบ ที่เอามือขยี้ผมสั้นไม่เป็นทรงพร้อมก้มหน้าซุกอยู่หว่างเข่าอย่างครุ่นคิดเอาเถอะ กับแค่ญาติเพียงคนเดียวของลูกน้องที่ชื่อสัตย์ ทำไมเขาจะช่วยเหลือไว้ด้วยไม่ได้

ปฐวีก้าวเข้าไปทรุดกายชนเข่าจนหน้าเสมอกกับอีกฝ่าย “ไ้หนู แกชื่ออะไร”

ไ้บ้บ้ายังคงก้มหน้างูดไม่ยอมมพุดคุยด้วย นายชัยเห็นดั่งนั้นก็ส่ายหน้าให้อย่างระอา ก่อนจะเอ่ยแทรกขึ้น “ผมถามหลายครั้งแล้ว ครับแต่มันก็ไม่ยอมตอบ ไม่รู้ว่าฟังเข้าใจหรือเปล่าด้วย”

“นั่นหรือ” นายหัวปฐวีทำท่าเสียตาย “ทีแรกคิดว่าจะให้ไปเป็น คนงานช่วยขนรังนกออกจากถ้ำสักหน่อย แต่ถ้าสื่อสารกับคนอื่นไม่ได้ก็คงจะทำเสียเรื่องเปล่า ๆ”

คล้ายได้ยินคำว่ารังนก ไ้บ้บาก็หุบหูขึ้นมาทันที มั่นเงยหน้า แล้วส่งเสียงร้องว่าเริง “นก... เค้าชอบนก!”

ควัหนาได้รูปเล็กขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นปฏิกิริยาตอบกลับของเจ้าคนสติไม่ดี... หรือจะต้องใช้วิธีหลอกล่อเหมือนทำกับเด็ก? ปฐวีคลี่ยิ้มบางเบา ทำให้ใบหน้าคมเข้มนั้นดูอ่อนโยนลง

“นั่นแกก็บอกชื่อมา แล้วจะพาไปหานก”

ไ้บ้บ่าหลุบดวงตาทลุกหลิกลงต่ำ เม้มริมฝีปากแน่นก่อนจะคลายออก แล้วเปล่งเสียงออกมาแผ่วเบา “อัน...”

“อะไรนะ”

ชายสติไม่สมประกอบยอมเอ่ยเสียงดังขึ้นมาอีกหน่อย “ชื่ออัน”

นายหัวนึ่งไปครู่หนึ่งคล้ายมีบางอย่างกระตุ้นความทรงจำอันเลือนรางขึ้นมา... แต่มันก็แสนห่างไกลเสียจนเหมือนกลายเป็นเรื่องของคนอื่นไปแล้ว เขาอดจะยกมือขึ้นวางบนศีรษะที่เส้นผมเริ่มแห้งจับกันเป็นก้อนเหนียวเพื่อปลอบโยนอีกฝ่ายไม่ได้

“ขอดูพฤติกรรมก่อน ถ้าทำตัวดีฉันสัญญาว่าจะพาไป”

นายชัยเห็นผู้เป็นนายปราบไธสวรรณ์เสียอยู่หมัดก็รู้สึกนับถือมากขึ้นไปอีก แม้ภายนอกเจ้าของสัมปทานรังนกคนนี้จะดูเคร่งเครียด เจียบขรึม แต่อีกด้านกลับใจดีมีเมตตากับพวกเด็ก ๆ เป็นพิเศษ ตอนแรกนายชัยก็นึกว่าเจ้านายอยากมีลูก แต่ท่านกลับเคยบอกว่แค่ถึงหลานที่อยู่ชลบุรี

เขาเองก็ไม่กล้าถามต่อว่าทำไมคุณปฐวีถึงไม่เคยกลับไปเยี่ยมบ้านเก่าเพราะตนมีฐานะเป็นแค่ลูกน้อง ต่อมาจึงปะติดปะต่อเรื่องได้เองว่า ท่านมีปัญหาซับซ้อนบางประการกับครอบครัวจึงแทบไม่เคยเอ่ยถึงอีกเลย

นายหัวร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วออกคำสั่ง “เดี๋ยวฉันไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแบบหนึ่ง นายชัยค่อยตามไปพบฉันที่ห้องทำงาน”

“ครับ นายหัว”

ก่อนจะก้าวขาปฐวีก็เหมือนจะนึกขึ้นได้ หันกลับไปหาชายหนุ่มที่มีสติปัญญาเหมือนเด็กยังไม่โตแล้วเอ่ย “ต่อไปก็ให้เจ้าอันไปพักที่เรือนพักคนงานหลังบ้านฉันก็ได้ ให้ป่าป้อมป่าบัวช่วยดูอีกแรงจะได้ไม่ไปก่อความวุ่นวายให้แก่คนอื่นอีก”

เมื่อเจ้านายเดินไปแล้วหัวหน้านักงานวัยกลางคนก็หันมาเรียกไธบัว ที่เอาแต่นั่งกอดเข่าจ้องมองแผ่นหลังกว้างของคุณปฐวีแน่นิ่งด้วยความหงุดหงิด

“มึงนี่มันโชคดีเหลือเกินที่พบนายหัววี ถ้าเป็นคนอื่น เขาคงจับมึงไปโยนให้ฉลามมากบกลางทะเลแล้ว!”

คลิบลคล้ายว่าพูดจากันคนละเรื่องเดียวกัน ไธอันซึ่งยังไม่ลืมนว่แม่ไก่ตัวอ้วนอวบของมันหลุดหายไปเปล่งเสียงร้องขึ้น

“ไก่... ไก่เค้าอะ?”

นายชัยคันมือจัดจึงเดินเข้าไปโบกศีรษะของไธอันป่าบใหญ่

“ไถ่สิ่งทีไหน! น้ำมันไถ่กู”

“อ้า... อ้า...” เจ้าอินพยายามทุ้มเสียงอย่างไม่เป็นภาษา คนสูงวัยทำหน้าที่รำคาญ ก่อนจะฉวยคว้าต้นคอผมแล้วจุกกระซอก ลากถูไปอย่างโหดร้าย

ภายใต้คลื่นลมทะเลอันสงบเงียบ ทว่าข้างใต้นั้นกลับมี กระแสน้ำเชี่ยวกรากก่อตัวขึ้นอย่างเงียบงัน ไม่อาจคาดคิดได้เลยว่า การ ‘จากไป’ และการ ‘กลับมา’ ของใครบางคนนั้น จะทำให้ชีวิตของนายหัวหนุ่มแห่งเกาะอันดาวิ สุข เศร้า และ ‘รัก’ ได้ลึกซึ้งถึงเพียงนี้

1

ร่างสูงใหญ่เปิดแฟ้มเอกสารอ่านรายงานอยู่หลังโต๊ะ
ทำงานไม่ตัวใหญ่อย่างคร่ำเคร่ง ในช่วงระยะเวลาหกปีที่ก่อตั้งบริษัท
อันดาวิมาจวบจนถึงปัจจุบัน พวกเขาคนซื่อฉลาดต่างพากันนิยามว่าเขา
นั่นก็เป็นเพียงหนูตกถังข้าวสาร...

จากพนักงานวางแผนการตลาดเล็กๆ ในโรงแรมและรีสอร์ท
ห้าดาว ได้เต้าจนได้แต่งงานกับคุณหนูตาหลา ลูกสาวเจ้าของ ที่เรียก
ว่าตกถังข้าวสารเพราะเจ้าหนูพลัดถิ่นตัวนี้ต้องลงทุนเปลี่ยนนามสกุล
เป็นฝั่งเจ้าสาว และช่วยบริหารงานหรือบริหารทรัพย์สินในนามของ
ครอบครัวของเธอมาตลอด

แต่ลูกเขยไร้หัวนอนปลายเท้าคนนี้ก็ไม่ได้ทำให้นายหัวอรัญ
ผิดหวัง ด้วยความฉลาดเฉลียวบวกกับมีวิสัยทัศน์กว้างไกลแบบ
คนรุ่นใหม่ ปฏิรูปจึงทำให้โรงแรมวังนารากลายเป็นแลนด์มาร์กชื่อดัง
ของภาคใต้ ทั้งยังต่อยอดก่อตั้งธุรกิจในเครือมากมายที่ช่วยเหลือ
คนในท้องถิ่นให้มีรายได้เพิ่มขึ้นอีก

นายหัวอรัญตอบแทนความเก่งของลูกเขยอย่างเหมาะสม ทั้ง

ยกสมบัติซึ่งเป็นเกาะส่วนตัว ที่ดินในจังหวัด รวมถึงแบ่งเงินปันผลพิเศษให้เป็นจำนวนมาก น่าเสียดายที่ก่อนท่านจะเสียชีวิตด้วยโรค มะเร็งตับกลับยังไม่ได้เห็นหน้าหลานคนแรกสักทีทั้งที่ลูกสาวก็ แต่งงานมาหลายปีแล้ว

แม้ว่าปฐวีจะนั่งแทนเป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัทมูลค่า หมื่นล้าน แต่ก็ยังมีเพียงของไม่กี่สิ่งเท่านั้นที่เป็นทรัพย์สินส่วนตัวอย่าง แท้จริง

หนึ่งในนั้นก็คือบริษัทอันทาวิ เขาก่อตั้งขึ้นเพื่อเข้าร่วมประมูล สัมปทานเกาะรังนกนางแอ่นเมื่อหกปีที่แล้ว แนนอนว่าแหล่งเม็ด เงินมูลค่ามหาศาลนี้ไม่มีทางได้มาด้วยความสะอาดบริสุทธิ์หนึ่งร้อย เปอร์เซ็นต์ เขาเพียงใช้ฝึปากยื่นผลประโยชน์ให้ผู้ใหญ่ ทว่าคนของ บริษัทอื่นที่พ่ายแพ้กลับยื่นลูกปืนให้เขาเป็นการตอบแทนมาตลอด หลายปี

นายหัวปิดแฟ้มรายงานลงแล้วเอานิ้วคลึงขมับเบา ๆ การเก็บ รังนกนั้นเป็นอาชีพที่เสี่ยงอันตรายเหลือเกิน ทั้งในแง่อุบัติเหตุและ บั๊จจัยจากการบุกรุกของคนนอก หลายปีมานี้ครอบครัวคนงาน มากมายต้องกลายเป็นแม่เฒ่าลูกติดเพราะสามีเสียชีวิต

ผู้เป็นเจ้าของกิจการเช่นเขาก็ทำได้แค่ปลอบใจ มอบเงิน มอบ งานที่สามารถทำให้คนที่เหลืออยู่มีรายได้เลี้ยงดูครอบครัวต่อไป เท่านั้น

จนบางครั้งปฐวีถึงกลับต้องย้อนถามตัวเองว่า ตัวเขาที่ประสบความสำเร็จในวันนี้ต้องแลกมาด้วยชีวิตของคนในปกครองมากมาย นั้น

...มันสมควรแล้วหรือ?

เสียงเคาะประตูทำให้เขาหลุดออกจากภวังค์ เป็นนายชาย ที่ขออนุญาตเข้ามาพบผู้เป็นนายตามคำสั่ง และเขาติดต่อดีที่เก็บ

ศฟไอ้ศรไวก็นำโลงออกมาตั้งสวดพระอภิธรรมวันแรกเรียบร้อยแล้ว
แล้วในเย็นวันนี้

“งานสวดศพเริ่มหกโมงเย็นครับ ผมจงศาลาไว้สามวันแล้ว
ก็จะเผาเลย”

“ขบใจมากที่เป็นธุระให้” ปฐวีคลี่ยิ้มให้เล็กน้อยก่อนจะถาม
“จากที่เล่าให้ฉันฟัง นายชัยแน่ใจหรือว่าพวกที่ยิงกับยามเฝ้าเกาะ
ของเราเป็นพวกลักลอบเข้ามาขโมยเก็บรังนก”

“พวกมันใช้เรือยนต์เล็กลอบมาเทียบที่ฝั่งหน้าผาเกาะขาม
แล้วปีนขึ้นจากตรงนั้น ถ้าพวกมันไม่มาขโมยรังนกแล้วจะทำอะไร
ล่ะครับ เกาะนั้นมีแต่ผาสูงถ้ำหินปูน ไม่ใช่ที่ที่จะมีคนไปปลูกบ้าน
เรือนอยู่อาศัยได้เสียหน่อย”

ปฐวีใช้นิ้วเคาะโต๊ะไม้เป็นจังหวะอย่างใช้ความคิด เขาประมวล
ได้สัมปทานรังนกสามแห่ง มีเกาะขาม เกาะกง และเกาะพร้าว โดย
เกาะขามนับว่าเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุด รวมถึงมียามเฝ้าหนาแน่นที่สุด
แต่พวกลักลอบก็ยังเลือกที่นั่นเพื่อขโมยเก็บรังนก? คล้ายกับมีบาง
อย่างไม่ถูกต้อง แต่เขาก็ยังไม่รู้ว่าเพราะอะไร

“อ้อ แล้วก็ตำรวจจะไปพบนายหัวที่งานด้วยนะครับ” นายชัย
รีบบอกก่อนจะลืม

ปฐวีพยักหน้ารับแล้วเอ่ยเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ “นี่มีใครจัดการ
อาบน้ำอาบท่าหาชุดดำให้เจ้าอันหรือยัง ฉันจะพาไปฟังสวดศพลุง
ของมันเป็นด้วย”

“ผมหาเสื้อผ้าของลูกชายให้แล้วครับ ส่วนตอนนี้ก็ไปมกับ
อึบวกำลังจับมันอาบน้ำอยู่”

ป่าป้อมกับป่าบัวเป็นแม่บ้านรวมถึงแม่ครัวประจำโรงอาหาร
บนเกาะนี้ ปกติก็จะมาดูแลทำความสะอาดบ้านนี้ให้ด้วย การเก็บ
รังนกนั้นปีหนึ่งทำได้แค่สามครั้ง ฉะนั้นส่วนใหญ่ปฐวีจึงอยู่ที่ตัวเมือง
เพื่อดูแลธุรกิจส่งออกรังนกและรีสอร์ทที่เพิ่งเปิดตัวไปเป็นหลัก

ยกเว้นเวลาที่เขาต้องมาดูการเก็บรังนกหรือพักผ่อนจึงจะมายังเกาะที่พักผ่อนตัวแห่งนี้

“ไม่เชื่อฟังเธอ ถึงต้องใช้ตั้งสองคน”

“มันชอบไปคลุกดินทรายหน้าตาเนื้อตัวสกปรกไปหมด จะจับอาบน้ำที่กีดันหนีเป็นหมาถูกน้ำร้อนลวก นี่ยังไม่รู้ว่าลำพังแรงอ๊แก่สองคนจะเอามันอยู่หรือเปล่าเลย”

ไม่ทันไรก็คล้ายได้ยินเสียงร้องอ้อแอ้อันเป็นเอกลักษณ์ดังแทรกเข้ามาในห้องที่เปิดหน้าต่างรับลมทะเล ปฐวีเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ฉันจะไปดูมันหน่อย”

“เดี๋ยวผมไปจัดการมันเองครับ!” นายชัยรีบพูด แต่ก็ไม่ทันเจ้านายที่สาวเท้าเดินออกจากห้องทำงานไปแล้ว เขาส่ายหน้าอย่างไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าไต่บ้ำมันแขวนปลัดขิกวัดไหน นายหัวถึงได้ดูอยากเอาใจใส่มันเหลือเกินสิ

เกิดสงครามขึ้นในห้องน้ำข้างโรงครัว ป้าๆ ทั้งสองกำลัง ต้อนหนุ่มสติไม่ดีไปอาบน้ำขัดตัว ร่างสูงโปร่งถูกลอกคราบจนเหลือแต่กางเกงในนึ่งยอกอดแผ่นอกเปลือยเปล่าของตนเองอยู่บนเก้าอี้พลาสติก ดวงตาเรียวมองสาวสูงวัยที่ย่างสามขุมเข้ามาด้วยความหวาดกลัว

เมื่อป้าป้อมตักน้ำเย็นมาราดศีรษะที่มีผมสั้นเหนียวติดกันเป็นกระจุกไต่บ้ำก็ร้องลั่นเหมือนถูกเขียด ทว่าสองแม่ครัวกลับไม่ปรานีปราศรัย ป้าบัวเทแชมพูลงบนกลุ่มผมเปียกชุ่ม แล้วจัดการขยี้เหมือนนิกเสียวว่าขี้ขนไต่ต่างหลังบ้าน ทางด้านป้าป้อมก็คว่ำตังแขนเรียวย่อมก้ามเนื้อแข็งแรงอยู่ไม่น้อยมาลงสบูชัตถู

ผิวของชายสติไม่เต็มเนียนมือเกินคาด แต่น่าเสียดายที่ส่วนได้ร่มผ้ากับด้านนอกตัดกันเป็นสีขาวกับคล้ำแดดอย่างชัดเจน ไต่อัน

พยายามหลบหลีกเลี่ยงไม่ให้ป้าบัวที่เสร็จจากหัวมายุ่งกับน้ำมัน แต่อย่างไรก็ไม่อาจสู้แรงแม่ครัวได้ โบหน้าเรียวที่เปราะซี่เถ้านาถูกชำระล้างออกไปจนหมด

เหมือนกับไอบ้าไม่พอใจอย่างหนักที่เนื้อตัวสะอาดเอี่ยม มันดินร่ำๆ ลื่นหลุดจากมือสองป้าจนได้ แต่ขณะที่ไอบ้านซึ่งคลานอยู่บนพื้นเอื้อมมือไปทามาจะบิดกลอนประตูปานนั้นก็เปิดออกเสียก่อน

ดวงตาคมกริบเหลือบมองร่างเปลือยที่ไม่ได้ผอมแห้งติดกระดูกอย่างที่คิดยื่นสี่ขาอยู่ด้านล่าง กระทั่งไอบ้าแหงนหน้าขึ้นมาเห็นนายหัวแห่งอันดาวิ มันก็ร้องลั่นกระดกตัวกลับไปทำท่าปิดบังร่างกาย หวงเนื้อหวงตัวเหมือนสาวน้อยบริสุทธิ์แรกแย้ม

นายซัยที่เยียมหน้ามาดูจากด้านหลังเห็นเข้าก็นึกหมันได้พ่นคำดาออกมา “หน้อย ไอบ้า! ที่แก้ผ้าต่อหน้ากูไม่เสือกอาย เจอคนหล่อเข้าหน่อยทำเป็นกระแตะนักกะมิง!”

ราวกับรู้ว่าถูกด่า ไอบ้านตัวตวยตาซ้อนให้ลุงซัยวงใหญ่ ปฐวีมองฟองแชมพูที่ละเลงเลอะไปทั่วห้องน้ำจากอิทธิฤทธิ์คนตรงหน้าก็ระบายยิ้มออกมา

“เจ้าอัน ถ้าไม่ให้ป้าบัวกับป้าป้อมอาบน้ำให้ตี ๆ ระวังจะไม่มีข้าวกินเอานะ”

ป้าบัวหันไปถลึงตาใส่ชายสติไม่เต็มเต็งแล้วพุดซู่ซ่าทับ “ใช่! เตี้ยวกูจะเอาข้าวมิงไปเทให้หมาแดกให้หมด”

ไอบ้านิ่งไปเหมือนกำลังประมวลผล ไม่ทันไรเสียงท็องก็ร้องดังขึ้น มันเอามือลูบท้องส่งสายตาน่าสงสารไปให้เจ้าของเกาะที่ดูจะใจดีที่สุด

“ไก่อ... เค้าอยากกินไก่อ”

เมื่อนึกถึงภาพที่เจ้าตัววิ่งจับแม่ไก่ออย่างเอาเป็นเอาตายจนตกทะเลปฐวีก็หลุดขาออกมาเล็กน้อย “ไก่อตัวนั้นกินไม่ได้ แต่กินไข่

มันได้ อาบน้ำเสร็จแล้วป้าบ๊วจะทอดไข่เจียวให้กิน” เขาสบดวงตา
 เรียวที่ดูจะไม่ค่อยอยากจ้องหน้าตนตรง ๆ ก่อนจะเอ่ยถามขึ้น
 “เข้าใจที่ฉันพูดไหม”

ไอ้อันเม้มริมฝีปากพลางพยักหน้าให้ท่ามกลางเสียงโห่ร้อง
 อย่างยินดีของลูกจ้างวัยเด็กทั้งสาม ในที่สุดฟ้าก็ส่งพ่อบุญคุณ
 ปฐวีมาปราบไอ้ผีบ้าตัวนี้ได้สำเร็จ ไม่น่าเชื่อ ชายสติไม่ดียอมให้สอง
 แม่ครัวอาบน้ำให้จนเสร็จอย่างว่าง่าย จากนั้นมันก็ถูกมัดสวมเสื้อผ้า
 สีดำสะอาดแล้วเดินตามนายชัยตั๋ย ๆ ไปหาข้าวกินที่โรงอาหาร

ในทะเลอันดามันเขตประเทศไทยมีเกาะเล็กเกาะใหญ่
 กระจายกันไปทั่ว บ้างก็มีคนอาศัยจนกลายเป็นหมู่บ้าน บ้างก็เป็น
 ผาสูงและมีพื้นที่เล็กเกินกว่าจะอยู่ได้ เรือเร็วเคลื่อนตัวออกจากเกาะ
 อันดามันเพื่อไปยังเกาะนอกซึ่งเป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในแถบนี้
 อีกทั้งยังเป็นที่ตั้งของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลและวัด
 ประจำชุมชนอีกด้วย

ลูกจ้างส่วนใหญ่ก็เป็นชาวบ้านที่มีถิ่นฐานมาจากเกาะนอก
 แห่งนี้ ถ้าอยู่ในช่วงที่มีภารกิจรับพนักงานแอนด์พวกเขา ก็จะไปรวมตัว
 กันพักอยู่ที่เกาะอันดามันก่อนเพื่อวางแผนกระจายกันไปตามเกาะ
 สัมปทานต่าง ๆ

ไอ้อันดูตื่นตาตื่นใจที่ได้นั่งเรือ เพราะเอาแต่ส่งเสียงร้องอู้อ้อ
 ไปตามจังหวะที่เรือสปีดโบ๊ทเหินสูงไปตามการม้วนตัวของเกลียว
 คลื่นตลอด และแล้วมันก็อดใจไม่ไหวนึกสนุกยื่นมือออกไปหมายจะ
 จุ่มน้ำทะเลที่ถูกใบพัดเรือตีจนเป็นฟองขาวที่ทำยเรือ โชคดีที่นาย
 ชัยนั่งคุมอยู่ด้านข้างพอดีจึงตีมือชน ๆ นั่นดังป้าบก่อนจะขาดเป็น
 ชิ้นเนื้อ

“นอกจากมึงจะสติไม่ดีแล้วยังอยากพิการอีกรี! ทำงานไม่ได้
 อยู่ไปก็เปลืองข้าวสุกแท้ ๆ”

ไม่แน่ใจว่ามันเข้าใจหรือไม่ แต่อันนั้นก็ทำปากพองอย่างชัดเจน แล้วหันหลังให้คนดำทันที

“ไอ้เนี่ย มันน่าทึ่งตลกน้ำให้ว้ายตามไปซะจริง” หัวหน้านางาน บ่นใส่อีกครั้งก่อนจะเลิกสนใจหลานชายอดีตผู้ร่วมงาน จนกระทั่งเรือมาถึงจุดหมาย

วัดเกาะนอกเป็นวัดเล็ก ๆ แต่ได้รับการบริจาคจากพวก นายทุนจึงมีพร้อมทุกอย่าง ทั้งศาลาการเปรียญ ศาลาสวดพระอภิธรรม รวมถึงเมรุเผาศพ โลงของนายศรเป็นไม้ทาสีขาวราบเรียบ วางอยู่บนแท่น โดยรอบนั้นไม่ได้มีการตกแต่งประดับด้วยดอกไม้ธูปเทียนนอกจากดอกบัวที่วางข้าง ๆ หิ้งพระประธาน

นายหัวปฐวีรับรูปมาจุดไหว้พระ ก่อนจะหันไปจุดดอกเดี่ยวไหว้ที่หน้าโลงศพของลูกน้อง จากนั้นเขาก็ถอยไปด้านหลังให้นายชัย ดึงเจ้าอันมาไหว้ลู่ของมันบ้าง

ชายเสียดสีตื้อตึงเหมือนเดิม จนนายชัยต้องจับมันกดไหล่ให้นั่งนิ่ง ๆ พร้อมกับยึดรูปแล้วจับมือประกบกันพนมมือไหว้ ปฐวีมองเสียดหน้าด้านข้างที่ได้รูปปรับกันไปหมดของเจ้าอันอย่างนิ่งงัน... หากไม่ใช่คนไม่เต็มเต็งเช่นนี้ก็ถือได้ว่าคมคายหล่อเหลาน่าดูทีเดียว

ในเสี้ยววินาทีนั้นดวงตาของไอ้บ้าที่จ้องมองโลงศพลุงศรมีประกายแข็งกร้าวขึ้น ก่อนจะค่อย ๆ เปลี่ยนกลับเป็นเลื่อนลอยเหมือนเดิม มันก้มศีรษะลงก ๆ เงิ่น ๆ จนหน้าผากเกือบที่มปลายรูป โชคดีที่นายชัยคอยระวังไว้ตั้งก้านรูปออกไปจากมือมันเสียก่อน แล้วช่วยปัดกลบบนกระถาง

“ลู่ของแกไม่อยู่แล้ว ต่อไปต้องหัดอยู่คนเดียวให้ได้รู้ไหม” นายหัวเอ่ยขึ้นในความเงียบ

“ไปไหน? ลู่ไปไหน” ไอ้อันทำท่ามองหาใครสักคนอย่างไม่รู้เรื่องรู้อราว สร้างความรู้สึกสงสารให้แก่ผู้เป็นเจ้านายไม่น้อย

“ไปอยู่ที่อื่นแล้ว... ที่ที่ไกลมาก ต่อไปนี้ฉันจะเป็นคนดูแลแก

ตนเอง”

ไฉนบ้างทำเป็นบิดตัวไปมาอย่างกระมิดกระเมี้ยน ทำเอานายชัยที่นั่งอยู่อีกด้านนึกหมั่นไส้อยากจะถีบคู่สั๊กที่ มันซ้อนดวงตาเป็นประกายแวววาวขึ้นมองเจ้าของเกาะอันดาร์วิสต์หล่อ ก่อนจะยกนิ้วก้อยไปตรงหน้าอีกฝ่าย

หัวหน้าคนงานทำหน้าที่กลืนยาขมเมื่อนายหัวที่เคารพรักถูกคนบ้าป่วนประสาทจนเป็นไปกับมันด้วย คุณปฐวีกระตุกยิ้มมุมปากพร้อมกับยื่นนิ้วไปเกี่ยวก้อยสัญญา

“ถ้าทำตัวดีจะให้รางวัล แต่ถ้าทำตัวไม่ดีก็จะถูกลงโทษนะ” เขาแก้งพุดชูโดยไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจเรื่องพวกนี้หรือเปล่า

ชายสติไม่ตรึงดึงมือกลับไปปิดหน้าซ่อนรอยยิ้มกว้างเอาไว้ “เค้าเป็นเด็กดี”

ไม่ทันได้สนทนากันต่อกลุ่มนายตำรวจสถานีตำรวจภูธรก็เดินทางมาถึง ปฐวีจึงลุกขึ้นเพื่อจะไปคุยธุระสำคัญด้วย นายตำรวจในเครื่องแบบสีกาก็ทำท่าตะเบะเพื่อทักทายนายหัวสัมปทานวังนกงคนดัง ก่อนจะพากันไปนั่งที่เก้าอี้พลาสติกสำหรับผู้มาร่วมฟังสดพระอภิธรรม

“ได้เบาะแสบอะไรเพิ่มเติมไหมครับผู้กอง” ปฐวีพอรู้มาคร่าว ๆ จากนายชัยว่าพวกมันมากันสองสามคน ใช้เรือยนต์เล็กที่ดับเครื่องลอยมาจนถึงผาด้านหลังเกาะขาม แล้วลักลอบปีนปายเข้ามา พวกคนเดินยามมาพบเข้าจึงเกิดการปะทะกัน ลูกน้องของเขาได้รับบาดเจ็บ ส่วนนายศรที่เป็นหัวหน้าเวรยามในคืนนั้นถูกยิงเสียชีวิตคาที่ น่าเสียดายที่พวกมันหนีไปได้หมด

“การลักลอบมาทางน้ำ ตรวจสอบเส้นทางได้ยากมาครับ นอกจากรอยเท้าบนเกาะแล้วก็พบเรื่องกระสุนว่าเป็นชนิดเดียวกับอาวุธสงครามเถื่อนที่เรือลาดตระเวนตรวจยึดมาได้จากพวกลักลอบนำเข้ามาจากชายแดน”

“พวกมันใช้ปืนเถื่อน?”

“เป็นไปได้ครับ มันอาจจะแค่พวกลักลอบขโมยรั้งนก หรือ อาจจะเป็นการก่อวินาศกรรมจากศัตรูของนายหัวเองก็ได้”

“ผมทำธุรกิจรั้งนกมานาน ชาวบ้านส่วนใหญ่ที่แอบลักลอบเข้ามา อย่างเก่งก็ถือปืนยิงนก แต่ถ้าเป็นคู่แข่งสัมปทานรั้งนกจริง จ้างคนมายิงผมตายจะไม่มีประโยชน์กว่าหรือ”

“พวกผมยังต้องสืบต่อไปโดยที่ไม่ตัดทุกประเด็นที่น่าสงสัย ออก แต่ถ้าเกี่ยวพันกับเครือข่ายขนอาวุธเถื่อนข้ามชาติทางทะเล จริง ทหารคงต้องเข้ามาร่วมสืบเรื่องนี้ด้วย”

ปฐวีแค้นยิ้มบางเบา “ถ้าเป็นอย่างนั้น เกาะของผมคงมีทั้งคนร้าย ตำรวจ ทหาร นักข่าว เดินเข้าเดินออก ครึกครื้นดีไม่น้อยนะ ครับ”

ผู้กองไม่ได้ตอบอะไร แต่เอ่ยสัพทปให้ นายหัววิระวังตัวเอาไว้ หน่อยในช่วงนี้ ก่อนจะขอตัวกลับแล้วทิ้งตำรวจชั้นผู้น้อยสองนาย ให้อยู่ร่วมฟังสดพระอภิธรรมคืนนี้ด้วย ปฐวีเดินกลับไปนั่งยังเก้าอี้ หน้าสุดที่เป็นของประธานในพิธี เขามองพวงหรีดดอกไม้ที่ตั้งอยู่ เพียงไม่กี่พวงจากบริษัทของเขาและทางผู้ใหญ่บ้าน

แต่แล้วสายตาคมกริบก็ไปสะดุดอยู่ตรงร่างสูงโปร่งในชุดดำ ของเจ้าอันซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าบรรดาพวงหรีดดอกไม้ไว้อาลัยสงบนิ่ง ปฐวีเผยอริมฝีปากจะส่งเสียงเรียก แต่นายชัยกลับเดินมาคว้าตัวชาย หนุ่มสติไม่ได้จากไปเสียก่อน เมื่อไม่มีอะไรมาบดบังแล้วพวงหรีดซึ่ง ประดับด้วยดอกไม้สีขาวล้วนแซมริบบิ้นสีน้ำเงินครามก็เผยโฉมออกมา

คิวหน้าได้รูปขมวดเข้าหากันอย่างแปลกใจ... อักษรที่เขียน ด้วยสีขาวบนกระดาษสีดำนั้นเป็นคำภาษาอังกฤษสั้น ๆ ต่อ กันว่า...

'SEA.AIR.LAND'

มีบริษัทคู่แข่งเกี่ยวกับการขนส่งมากมายที่ใช้คำเหล่านี้ แต่ที่นำมารวมกันทั้งหมดนั้นเขาก็ยังนึกไม่ออก อย่างไรก็ตาม การนำพวงหรีดมามอบเพื่อแสดงความเสียใจต่อการจากไปของผู้ล่วงลับนั้นก็เป็นเรื่องดี ที่จริงปฐวีไม่ได้ตั้งใจอะไรกับดอกไม้พวกนี้หรอก แต่กำลังสงสัยว่าเจ้าอันยีนมองอะไรอยู่นานสองนานนั้นต่างหาก

...ท่าทางมันจะชอบสีฟ้าเข้มของท้องทะเล

หลังสวดพระอภิธรรมวันแรกเสร็จผู้ที่มาร่วมงานซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคนงานในบริษัทอันดาวิต่างก็ทยอยมาไหว้ลาศพนายศร กลุ่มชายฉกรรจ์สี่ห้าคนที่อยู่เวรยามบนเกาะในวันที่นายศรถูกยิงตายจุดธูปก่อนเดินไปเคาะที่โถงแล้วกล่าวอย่างอาลัย

“พี่ศร กลับให้สบายนะพี่ พวกผมขอโทษที่ช่วยพี่ไม่ได้”

“กุไม่ให้อภัย!”

จู่ๆ ก็มีเสียงตำห้าวตะคอกกลับมา ทำเอาคนพวกนั้นสะดุ้งโหยง ทว่าเมื่อหันไปมองกลับเห็นหลานชายสติไม่ดีของคนตายนั่งยองของเกาะขาแท่นวางโคงศพแลบลิ้นปลิ้นตาให้อยู่ ไอ้สนผู้เป็นลูกพี่ใหญ่ถึงกับโมโหหน้าขึ้นสี งามเท่าหมายจะตีร่างนั้นให้หน้าหงาย

แต่ไอ้อันก็ร้องไว้อย่างไม่น่าเชื่อ มันจับขาของไอ้สนไว้แน่นก่อนจะถอดรองเท้าแตะนั้นแล้วขว้างกลับไปของกลุ่มชายคนงานเหล่านั้นจนแตกสลายไปคนละทิศ ลูกพี่ใหญ่ความหารองเท้าตนเองกลับมาสวมได้ก็วิ่งไล่กวาดคนสติไม่เต็มเต็งต่อด้วยความเจ็บใจที่ถูกลูบคม

“ไอ้บ้า! อย่าให้กูจับได้นะ มึงเจอย่าตินจนหายประสาทแดกแน่!” ไอ้สนตะโกนลั่น แต่แล้วก็ต้องชะงักขาเมื่อไอ้ผีบ้าเสือกฉลาดหนีไปหลบอยู่หลังคุณปฐวีที่กำลังพูดคุยกับผู้ใหญ่บ้านอยู่อย่างรู้งาน

“ช่วย... ช่วยด้วย ไก่ดำไล่จิกเค้า!” ไอ้อันซึ่งได้ที่เกาะใหม่เป็น

ท่อนขาแข็งแรงได้ทางเกสแล็กดำของคุณปฐวีชีฟ่องใหญ่

นายหัวหยุดชะงักกลางไล่สายตามองไปตามทิศที่อีกฝ่ายชี้นิ้ว ก็พบชายหนุ่มร่างผอมซึ่งมีผมหนาแข็งกระด้างตั้งขึ้นเหมือนหงอน ไก่กับผิวดำคล้ายแบบชาวทะเลที่ทำหน้าตาตื่นเข้าพอดี เขานึกอยากหัวเราะให้แก่คำเปรียบที่สมจริงนั้นแต่ก็ต้องทำเป็นนิ่งขมิ้มเอาไว้

“มีเรื่องอะไรกัน”

ไอ้สนธิรีบยกมือไหว้ผู้เป็นนายพร้อมกับก้มหน้างูต “ไม่มีอะไรครับ ผมแค่เล่นกับไอ้บ้าแล้วมันวิ่งหนีมา”

ปฐวีพยักหน้าให้ แต่เมื่อก้มลงมองคนที่เกาะขาตนเองอยู่นั้น กลับยังทำหน้าที่บึงตึงเหมือนไม่พอใจ เขาไม่รู้ว่าจะทำยังไงจึงเปลอวางมือบนศირษะที่มีกลุ่มผมสั้นยุ่งเหยิงเหมือนที่ชอบทำกับหลานชายตอนเป็นเด็ก

“เดี๋ยวฉันพากลับบ้านแล้ว อยู่นิ่ง ๆ อย่าเที่ยวไปชนที่ไหน”

เหมือนไอ้อันจะอารมณ์ดีขึ้นฉับพลัน มันยื่นหน้าไปแลบลิ้นไล่ไอ้สนธิให้หยุดหงิดเล่น ก่อนจะยิ้มน้อยยิ้มใหญ่นั่งเกาะขานายหัวอย่างถือสิทธิ์จนกระทั่งคุ้ยคุ้ยจบเลยทีเดียว

กว่าจะกลับถึงเกาะอันดาวิเข้าที่พักก็เป็นเวลาเกือบสามทุ่มแล้ว นายชัยพาไอ้ตัวขุ่นที่ทำท่าจะตามเจ้านายขึ้นเรือนใหญ่ไปด้วยแยกไปที่บ้านพักคนงานข้างหลัง ไอ้อันถูกผลักเข้าไปในห้องที่ว่างจากบรรดาห้องพักที่สร้างแบบมีหลังคาง่าย ๆ ยาวเรียงกันไป

ข้าวของส่วนตัวของไอ้อันไม่มีอะไรมาก นอกจากกระเป๋าทรงสปอร์ตที่เจ้าตัวขูดไว้อย่างหวงแหนตั้งแต่ให้ย้ายมาที่นี่ นายชัยเห็นมันพุ่งตัวขึ้นไปบนที่นอนซึ่งวางแนบพื้นอย่างเมามั่นก็ส่ายหน้าอย่างเห็นอายน่ายใจ

“ถ้ามีง้อบน้ำเองไม่เป็น ก็อยู่แบบเนา ๆ ไปก่อนแล้วกัน”

ไอ้บ้าคล้ายจะไม่นำพาคำพร่ำบ่นของลุงชัย มันยังคงกลิ้งไป

มาจนผ้าปูที่นอนถลกขึ้นมายับย่นไปหมด คล้อยหลังที่อีกคนปิดประตูห้องจากไป ชายสติไม่สมประกอบก็หยุดตัวทันที ใบหน้าคมคายได้รูปที่โผล่พ้นกองผ้าห่มเหลือบมองบานหน้าต่างติดมุ้งลวดกันยุงด้วยดวงตาแวววาวราวกับกำลังวางแผนเล่นสนุกต่อ...

ด้านนายหัวปฐวี หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอน ผ้าฝ้ายก็หยิบคอมพิวเตอร์พกพามาวางไว้บนตักเพื่อตรวจรายงานผลประกอบการต่อบนเตียงนุ่ม ไม่นานที่หัวคิ้วซึ่งขมวดแน่นเป็นปมจะคลายออกเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

เขาเห็นชื่อที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอก็กระตุกยิ้มเล็กน้อยก่อนจะกดรับ “สวัสดิ์ครับคุณภรรยา”

“คุณสามีทำอะไรอยู่จ๊ะ บินกลับมาเมื่อเช้าไม่โผล่เข้ามาให้เห็นหน้าที่ออฟฟิศก็ตรงดิ่งไปเก็บตัวที่เกาะแล้ว” เสียงหวานสดใสดังลอดออกมาจากลำโพง

“ผมกำลังจะนอน แต่มาเปิดคอมพิวเตอร์งานนิดหน่อย ขอโทษทีที่ไม่ได้อาบน้ำไปให้คุณตาเห็นเพราะรีบไปจัดการงานศพ ลูกน้องที่ถูกลงตายก่อน”

“แล้วตำรวจว่ายังไงบ้าง” ดาหลาถามผู้เป็นสามีอย่างเป็นกังวล

“ยังไม่มียะไรคืนหน้าเลย... แต่ก็เหมือนเคยนั่นแหละ สุดท้ายก็ถูกมือมืดอุ้มคตไป จับตัวคนร้ายไม่ได้”

“วี ต้องระวังตัวหน่อยนะ ช่วงนี้มีแต่เรื่อง ดากลัวจะเป็นม่าย”

ปฐวีหัวเราะขบขัน ไม่ถือโทษโกรธที่ถูกหยอกแแรงๆ ดาหลากับเขามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมาก มากขนาดที่รู้เรื่อง ‘ส่วนตัว’ ของกันทุกเรื่อง ไม่ว่าจะในฐานะเพื่อน พี่น้อง หรือสามีภรรยา กัน พวกเขาต่างก็ให้เกียรติซึ่งกันและกันมาโดยตลอด

ทั้งที่เป็นคู่รักใคร่ปรองดองกันมาเป็นสิบปีแต่กลับไร้วีแวทที่จะมีทายาท ทั้งที่คุณดาหลาอายุสามสิบหกเท่าสามี่ซึ่งเรียกได้ว่าเป็น

ช่วงโค้งสุดท้ายที่จะมีลูกได้ แต่ก็ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ได้เดือดร้อนอะไร และแน่นอนว่าคนนอกก็ไม่จำเป็นต้องมาเดือดร้อนเรื่องของเธอด้วยเช่นกัน

“นี่ห่วงชีวิตผมหรือห่วงโครงการสร้างโรงแรมหรูที่ปากอ่าวจะไม่มีคนทำต่อ?”

“แหม... ก็ห่วงทั้งคู่นั่นแหละ” ดาหลาหัวเราะเสียงใสก่อนจะเอ่ยตัดบท “วี แคนี่ก่อนนะ สตีฟโทร. มา มะลิกลับจากโรงเรียนแล้วคงอยากคุยกับดา”

“ครับ ฝากความคิดถึงให้สองคนนั้นด้วย”

เมื่อวางสายนายหัวก็ทำงานต่อเนื่องยาวอีกหลายชั่วโมง กระทั่งเข็มสั้นและยาวของนาฬิกาซีเลซติบพร้อมกันจึงได้ยอมปิดคอมพิวเตอร์พกวาลง เขาหันไปจะหยิบน้ำดื่มด้วยความกระหาย กลับพบว่าน้ำในขวดพลาสติกนั้นหมดลงเสียแล้ว ปฐวีจึงจำใจต้องลุกขึ้นบิดร่างกายอย่างเมื่อยขบแล้วเดินออกจากห้องลงบันไดไปยังชั้นล่างด้วยตนเอง

เสียงกรอบแกรบในครัวทำเอาปฐวีชะงักขา ประสาทของเขาตึงเครียดขึ้นชั่วขณะ ด้วยกลัวว่าจะมีแขกที่ไม่ได้รับเชิญมาขึ้นบ้าน แต่เมื่อคิดอีกที ที่นี่เป็นเกาะส่วนตัวที่มีคนของเขาเดินเวรยามแน่นอนหาโจรหน้าไหนจะกล้ามาล้วงคองูเห่าถึงที่

แสงจากตู้เย็นที่เปิดออกสว่างในความมืด นายหัวเพ่งมองมาจากหัวบันได เห็นร่างเงาที่นั่งยองๆ อยู่ตรงแสงนั้นก็รู้สึกโล่งอก เขาเดินด้วยฝีเท้าเบาหวิว ก่อนจะเอื้อมมือไปเปิดสวิตช์ไฟตรงบริเวณห้องครัว

ไออันสะดุ้งเฮือกที่ลูๆ ไฟนีออนก็สว่างวาบขึ้น มันเงยหน้าที่ริมฝีปากเลอะไปด้วยนมข้นมา พอเห็นเป็นเจ้านายมันก็ก้มหน้ากอดขวดนมซ่อนไว้ในอ้อมแขนอย่างรู้สึกผิด

“หิวหรือ ถึงต้องมาขโมยของกินตอนนี้” ปฐวีถามขึ้น ไม่ได้มี

ความเคืองขุ่นในน้ำเสียงแต่อย่างใด

มันก้มหน้าซุกอกตัวเองมากขึ้นอีกพลางส่งเสียงตอบแผ่วเบา
“ท้องมันร้องเสียงดัง”

สงสัยเมื่อตอนเย็นที่เขาสั่งบะหมี่หมูแดงมาเลี้ยงคนที่มาร่วมงาน เจ้าอันอาจจะไม่อึดท้องเลยต้องแอบย่องเข้ามาขโมยของกินตอนกลางคืน

“แกเข้ามาทางไหน” ...หรือว่าแม่บ้านจะลืมนล็อกประตู? พรุ้งนี้เขาคงต้องตักเตือนซะหน่อยแล้วที่ทำงานหละหลวม ถ้าเกิดคนที่ไม่เข้ามาคืนนี้ไม่ใช่เจ้าอันแต่เป็นคนร้าย เขาได้กลายเป็นศพตายคาบ้านพักไปแล้ว

ชายสติไม่เต็มค่อย ๆ ซีนัวไปที่หน้าต่างบานสูงตรงห้องรับแขก หน้าต่างถูกง้างกว้างพอให้คนคนหนึ่งมุดเข้ามา รวมถึงชั้นมุ้งลวดที่ติดไว้กันยุงด้านในนั้นก็ฉีกขาดตรงขอบจากการพยายามพังเข้ามา

ปฐวีถอนหายใจยาวเหยียด ไม่รู้ว่าการช่วยรับอุปการะหลานนายศรเป็นเรื่องดีหรือหายนะกันแน่ เขาเดินอ้อมหลังเจ้าอันไปที่เคาน์เตอร์ไม้ก่อนจะหยิบถุงขนมปังแผ่นมายื่นให้

“กินของทีหนักหน่อย จะได้อึด” นายหัวใจกว้างมากพอที่จะไม่ต่อว่าคนที่มีสมองเหมือนเด็ก ต่อจากนี้ถ้าอยากอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขก็ต้องช่วยสอนกันไปน่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

ไออันฉีกยิ้มดีใจรับถุงขนมปังมาแกะกินอย่างเอร็ดอร่อย ปฐวีที่ตีมน้ำไปจ้องมองท่าทางไร้เดียงสาของคนที่นั่งอยู่บนพื้นไปราวกับกำลังพิจารณาอะไรบางอย่าง

มันอาบน้ำช่วยเหลือตัวเองยังไม่เป็น แต่ผมที่ยุงเหยิงไม่เป็นทรงนั้นกลับยังดูสั้นเหมือนเพิ่งปล่อยให้ยาวจากทรงสั้นนักเรียน แสดงว่าก่อนที่จะมาอยู่กับนายศรนั้นคงจะมีคนอื่นดูแลอยู่ตลอด

“เจ้าอัน พ่อแม่ของแกล่ะ”

ริมฝีปากบางที่จับแผ่นขนมปังชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะเคี้ยว

ดูๆ เหมือนเดิม ใ้อันยกขบวนมตี้มตามหลังจากที่กลืนก้อนสาก
ฝืดคอ มันเหลือบมองคนที่ยืนพิงเคาน์เตอร์ไม้แล้วเบะปากร้องไห้
สะอึกสะอื้น

“หาย... หายไปเหมือนลุง ฮือ...”

เช่นนั้นคงเสียชีวิตไปแล้วนายศรเลยต้องไปพามาดูแลต่อ เห็น
คนไร้ญาติขาดมิตรก็รู้สึกสะท้อนใจนึกถึงตนเอง สำหรับปฐวิมีญาติ
พี่น้องก็เหมือนไม่มี หลังจากถูกปล่อยออกจากบ้านในวันนั้น เขาก็
ไปเช่าห้องเช่ากับเพื่อน กัดฟันหางานพิเศษทำส่งตัวเองเรียนใน
เทอมสุดท้ายจนจบ

จากนั้นโชคชะตาก็พัดพาให้เขาได้ทำงานที่โรงแรมหรูแห่งหนึ่ง
ทางภาคใต้ จนสุดท้ายก็กลายเป็นหนูดกถึงข้าวสาร เข้ามาบริหาร
งานบริษัทพันล้านของนายหัวอริญจนมีทุกวันนี้

แต่เขาเป็นคนปกติที่ช่วยเหลือตัวเองได้ ถ้าเทียบกับเจ้าอัน
ที่มีสมองไม่ปกติ ทั้งยังไม่มีญาติคอยดูแลใกล้ชิดแล้ว ระดับความ
น่าสงสารในใจต่อชายสติไม่ดีคนนี้ก็พุ่งสูงขึ้นติดเพดานทันที

ปฐวิเห็นว่ามนั้นหยดเลอะเทอะเลื้อยสีดำที่ยังไม่ได้เปลี่ยน
จากตอนเย็น ย่อมแสดงว่าไม่มีใครสนใจดูมันอีกหลังจากพาไปส่งที่
ห้องพัก เขาก้าวเข้ามานั่งคุกเข่าให้ใบหน้าเสมออีกฝ่ายแล้วเอ่ย

“ฉันจะพาแกไปอาบน้ำ”

ดวงตาเรียวเบิกโตขึ้นคล้ายตกใจ ชายสติไม่ดีกระถกตัวถอย
หลังติดฝาตู้เย็นทันที นายหัวส่งเสียงหัวเราะขึ้นฉะแผนพร้อมกับ
เอื้อมไปจับข้อมือผมแน่น

“อายุที่ต้องแก้ผ้าต่อหน้าฉันหรือ”

ใ้อันก้มหน้า ม้วนบิตตัวไปมาราวกับขัดเงินเสียเต็มประดา
ปฐวิคลี่ยิ้มอ่อนโยนเมื่อนึกถึงหลานชายกับเพื่อนหลานข้างบ้าน
ที่ชอบไพล่มาว่ายน้ำเล่นที่บ้านบ่อยๆ ครั้งหนึ่งเขากลับจากมหา-
วิทยาลัยจะเข้าห้องน้ำชั้นล่าง เจ้าแสบสองตัวกำลังแก้ผ้าเปลี่ยน

กางเกงว่ายน้ำกันอยู่แต่ต้นไม้ลือกประตู พอเขาเปิดเข้าไปพวกเด็ก ๆ ถึงกับร้องเสียงหลง นั่งลงปิดข้างน้อยด้วยความอับอายกันใหญ่

“จั้นเอาอย่างนี้ ฉันทจะสอนแกอาบน้ำให้สะอาด ต่อไปจะดี ทำเองไม่ต้องคอยพึ่งคนอื่นอีก... ดีไหม”

ในเมื่อไออันเอาแต่ก้มหน้าก้มตาไม่ตอบ ปฐวีก็ตีซุ่มไปว่าตกลง เขาดึงร่างสูงโปร่งให้ขึ้นไปขึ้นบนพร้อมกับดันหลังเข้าไปในห้องน้ำส่วนตัวที่มีขนาดกว้างกว่าชั้นล่าง

ปฐวีใช้ปากหลอกล่อพร้อมกับมือเปลื้องผ้าคนสติไม่ดีอย่างว่องไว กระทั่งเขาดึงกางเกงในลงไออันก็หันหลังกระโดดลงไปนั่งคุกเข่าอดเข้าอย่างหวงเนื้อหวงตัวอยู่ในอ่างอาบน้ำทันควัน ปฐวีโยนกางเกงในผ้าที่เก่าจนแทบจะเปื่อยคามือทิ้งไป เขาส่ายหน้าให้แก่เด็กซึ่งน่าจะมีอายุห่างจากเขาเกินรอบอย่างอิดหนาระอาใจ

นายหัวเดินอย่างสามชุกเข้าไปเปิดก๊อกน้ำแล้วถือฝักบัวรดรดลงไปบนร่างเปลือยเปล่า เขานั่งลงที่ขอบอ่าง ไม่สนว่าตัวจะเปียกไปด้วยเพื่อหยุดการดิ้นหนีของเจ้าอันเอาไว

“ไหนแกบอกฉันทจะเป็นเด็กดี? ไม่ทันไรก็ไม่เชื่อฟังแล้ว”

ไออันทำตาหลอกกลิ้งไปมาพร้อมกับแหม่มริมฝีปาก สูดทำยก็หยุดดิ้น ปล่อยให้ผู้เป็นนายดึงแขนไปลงสบู่ดูตัวให้ ปฐวีขัดถูพร้อมกับพรา้สอนไปด้วยอย่างจริงจัง หวังว่ามันจะช่วยจำไปใช้สักสามสิบเปอร์เซ็นต์ก็ยังมีดี

“สบู่คือของที่ทำให้เกิดฟองแบบนี้ แกให้ดูไปตามร่างกายจะได้สะอาด และต้องอาบน้ำวันละสองรอบ ทุกเช้าเย็นด้วย ถ้าไม่ยอมทำให้ใครบังคับแกก็ต้องทำด้วยตัวเอง... ไหนลองทำให้ดูหน่อยสิ”

ชายสติไม่เต็มเต็งค่อยเลียนแบบที่อีกฝ่ายทำโดยการถูมือไปตามแขนตัวเอง แต่ก็ดูเหมือนว่านายหัวจอมจู้จี้จะไม่ยอมปล่อยผ่านไปง่าย ๆ เขาชี้บอกให้เจ้าอันดูไปตรงซอกคอ ซอกรักแร้ รวมถึงซอก

อับกลางลำตัวด้วย

ไออันกัดฟันคล้ายกลืนใจทำตามทีบอก มันเอี้ยวตัวหลบ สายตาคมกริบของอีกฝ่าย แล้วใช้มือถูผ่านอวัยวะกลางลำตัวอย่าง รวดเร็ว

“ส่วนตรงนั้นมันสกปรกที่สุด แกอย่าทำลวก ๆ แบบนั้นสิ” ปฐวี ขมวดคิ้วอย่างขัดใจ ก่อนจะเอื้อมมือเข้าไปหมายจะช่วย แต่แล้วเขาก็ต้องชะงักเมื่อแขนของตนถูกฝ่ามือเรียวกว่ากำเพื่อยุดเอาไว้อย่าง เฉียบคม

นายหัวหันไปสบตาแต่อีกฝ่ายไม่คิดจะสบด้วย ไออันที่ยัง ก้มหน้าทำกรรมติกระเด็นค่อย ๆ ปล่อยแขนแกร่งแล้วเอ่ยแผ่วเบา

“เค้าอาย...”

เพียงคำเดียวกลับคลายประสาทที่เขม็งเครียดของนายหัวลง ทันที เขาดึงมือของตนกลับมาแล้วใช้เพียงเสียงสั่งการ

“งั้นก็ทำเองดี ๆ”

ไออันผ่อนลมหายใจคล้ายโล่งอกก่อนจะยอมทำตัวว่างาย แต่โดยดี มันฟังเจ้านายที่สอนให้ใช้น้ำเปล่าล้างตัวให้สะอาดแล้วใช้ ฝ่าขนหนูซับน้ำตามร่างกายให้แห้งสนิท ปฐวีหาเสื่อยึดกับกางเกง บ็อกเซอร์ให้มันสวมนอน แล้วคิดว่าพรุ่งนี้จะสั่งให้คนในตัวเมือง หาซื้อเสื้อผ้ากับของใช้ส่วนตัวให้เจ้าอันใหม่ทั้งหมด

นายหัวแห่งอันดาวิเพลอไล่สายตามองคนสติไม่ดีหันหลัง พยายามสวมเสื้อผ้าเองอย่างง ๆ เงิน ๆ เขาสังเกตเห็นรอยแผลเป็น เจือจางเป็นเส้นขีดและฝีเข็มเย็บอยู่หลายแห่งบนแผ่นหลังเนียนก่อน ที่ชายเสื้อจะปิดทับมาบังสายตาเอาไว้

“นี่แก... ถูกทำร้ายบ่อยหรือ” ปฐวีทอดเสียงอ่อนถามไถ่

ใบหน้าเรียวกมคายเหลียวกลับมาพลันเบะปากเรียกคะแนน สงสาร ไออันจ้มไปตามตัวตรงนั้นตรงนี้แล้วพูดเหมือนจะฟ้อง

“เจ็บ... ตรงนี้ก็เจ็บ ตรงนั้นก็เจ็บ”

คิ้วเข้มได้รูปขมวดจับ... ปฐวีเดินเข้าไปหาคนที่สวมเสื้อผ้า
เรียบริ้วแล้วอย่างเป็นห่วง เขาเอามือวางบนไหล่ผมแล้วกดให้
ร่างสูงโปร่งนั่งลงบนโซฟาหน้าโทรทัศน์จอยาว ด้วยมารยาทอันพึง
มีทำให้เขาไม่ได้มองสำรวจตามตัวอีกฝ่ายอย่างละเอียดนัก บางที
อาจมีบาดแผลที่พวกชอบรังแกคนสติไม่ดีซ่อนอยู่

“มีแผลตรงไหนอีก ฉันจะไปพยายามมาให้”

ไอ้ฉันไม่ตอบแต่ขึ้นตัวออกมาจากการจับของนายหัว มัน
อ้าปากหาทำตาสะลึมสะลือ จากนั้นก็ถือนิวาสะลึมตัวลงนอนอย่าง
สบายอารมณ์ตรงโซฟานั้นไม่พูดไม่จา

“อย่าเพิ่งหลับ แยกยังไม่ได้แปรงฟันเลย!”

ปฐวีเขย่าตัวเจ้าอันอยู่หลายทีมันก็ไม่มีท่าทางจะยอมตื่น
สุดท้ายคนอนามัยอย่างเขาก็ได้แต่ต้องยอมแพ้เดินไปหาผ้าห่มมา
คลุมตัวแขกที่อัญเชิญตัวเองมานอนร่วมห้องให้ ส่วนตัวเองก็แยกไป
ที่ห้องนอนหลังประตูเชื่อมเพื่อพักผ่อนเช่นกัน

รุ่งสางแสงแรกของดวงอาทิตย์ที่เพิ่งแตะขอบฟ้าค่อย ๆ

ส่องลอดผ่านช่องว่างของผ้าม่านเข้ามาตรงกับโซฟาที่ห้องนั่งเล่นซึ่ง
เหลือเพียงกองผ้าห่มปราศจากคนที่นอนอยู่บนนั้น ไม่นานประตู
ห้องก็เปิดและปิดลงอย่างรวดเร็วสู่เสียง ปรากฏเงาดำของใครบางคน
เดินเข้ามาด้วยฝีเท้าเงียบกริบ

คนคนนั้นหยุดยืนอยู่ตรงหน้าโทรทัศน์จอยาวที่ด้านข้างมี
รูปถ่ายใส่กรอบตั้งเอาไว้บนโต๊ะ เงาดำร่างสูงโปร่งนั่งคุกเข่าลงจ้อง
มองรูปที่นายหัวปฐวีสวมชุดสูทสีน้ำเงินเข้มเต็มยศยืนอยู่กับเจ้าสาว
แสนสวยในวันงานแต่งงานเนิ่นนาน คลับคล้ายว่ามีเสียงถอนหายใจ
แผ่วเบาในความมืดสลัว

...ปฐวีเปิดประตูห้องเชื่อมออกมาที่ห้องนั่งเล่นก็เห็นเจ้าอัน
นอนขดตัวหลับสนิทอยู่บนโซฟา เขามาปลุกมันตื่นไปแปรงฟันล้าง

หน้าโดยมีเขายืนกำกับการสอนทุกชั้นตอน นายหัวรีบกดศีรษะทูล
ให้ก้มลงบ้วนฟองยาสีฟันออกก่อนที่ชายสติไม่ติดจะกลืนมันลงไป

“ยาสีฟันไม่ใช่ของกิน เอน้ำเป่ลาล้างปากบ้วนออกมาให้
หมด” ว่าจบเขาก็เปิดก๊อกใช้มือรองน้ำแล้วกรอกใส่ปากของมันเป็น
ตัวอย่าง

กว่าจะจัดการเจ้าอันเสร็จเข้มนาฬิกาที่ชี้ไปที่แปดโมงสามสิบ
นาทีแล้ว ซึ่งหมายความว่าเขาจะลงไปรับประทานอาหารเข้าสาย
กว่าครึ่งชั่วโมง แม่ครัวกึ่งแม่บ้านทั้งสองชะเง้อคอรอเจ้านายอยู่ตรง
บันไดชั้นล่างเพราะไม่กล้าขึ้นไปปลุก แต่พอเห็นคุณปฐวีจุดมือไอ้
บ๊าลงมาป้าป้อมกับป้าบัวก็ถึงกับอ้าปากค้างด้วยความตกใจ

“ไอ้บ๊า มิ่งขึ้นไปทำอะไรข้างบน?”

“เมื่อคืนเจอมันมาหาของกินในครัว นมหกเลอะเสื่อไปหมด
ฉันเลยพามันขึ้นไปอาบน้ำแล้วนอนอยู่ที่ห้องรับแขก” นายหัวพูด
เหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่โต แต่สีหน้าลูกจ้างรุ่นแม่เริ่มเต็มไปด้วยความ
กังวลแทน

ปฐวีมองโต๊ะกินข้าวที่มีเพียงข้าวต้มปลาสำหรับเขามาดู
ตั้งรออยู่ก็เอ่ยขึ้น “ป้าป้อมช่วยไปยกมาอีกชามให้เจ้าอันหน่อย
เถอะ”

แม่ครัวทั้งสองมองหน้ากัน ก่อนที่สุดท้ายป้าบัวจะกล่าวขึ้น
อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ “นายหัวคะ อย่าหาว่าป้าใจร้ายเลยนะ ไอ้บ๊ามัน
เป็นแค่หลานกำพร้าของไอ้ศรี แถมมันยังสติสติดไม่ค่อยจะเต็มด้วย
คุณเอามันไปนอนบนห้องให้นั่งกินข้าวบนโต๊ะด้วยเสมอเป็นเจ้านาย
มันจะไม่ดีเอาณะคะ... ป้าหมายถึงไอ้บ๊า มันจะได้ใจเอา ไม่รู้ฐานะ
ตนเอง”

ผู้เป็นนายคลี่ยิ้มบางเบาอย่างไม่ถือสาที่ถูกลูกจ้างทักท้วง คน
ที่นี้อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่บริษัทอันดาวิก่อตั้งขึ้น และเป็นทีที่เดียวที่
เขานั้นลงมาบริหารด้วยเองอย่างใกล้ชิด ฉะนั้นคนพวกนี้จึงเปรียบ

เสมือนเป็นพี่ เป็นน้อง เป็นญาติผู้ใหญ่ของเขาที่สามารถออกความเห็นหรือตักเตือนกันได้

“ฉันเข้าใจที่ป่าพูดดี ถ้าเป็นคนที่มีสติสัมปชัญญะดีก็คงจะคิดเข้าข้างตัวเองไปทางนั้นได้ แต่ป่าดูเจ้าอันลี ช่วยเหลือตัวเองยังไม่เป็น พูดยังไม่รู้เรื่อง จะเอาอะไรมาคิดว่าฉันให้ความเอาใจใส่มันเป็นพิเศษได้” นายหัวพูดขณะเอื้อมไปดึงมือเรียวของชายสติไม่ดีซึ่งเอื้อมเกาะเกาะดึงผ้าปูโต๊ะกินข้าวเล่นอย่างไร้เดียงสาออกอย่างโล่งใจ

“เอาเป็นว่าฉันก็แค่สงสาร ที่ญาติคนสุดท้ายของมันก็เพิ่งตายไป เลยอยากจะทำอะไรสอนให้มันรู้จักดูแลตัวเองเป็นโดยที่ไม่ต้องคอยพึ่งคนอื่นตลอดเวลา ที่ฉันให้ป่าไปยกขาข้าวต้มมาก็เพราะจะดูว่ามันกินข้าวยังไงเท่านั้น”

“กินเป็นคะ แต่เขี่ยเล่นซะเยอะ ข้าวก็กระเจาเต็มโต๊ะได้แบ่งปันไต่ต่างเป็นฝูง” ป่าป้อมซึ่งทำข้าวไข่เจียวให้ไต่บักกินเมื่อวานรีบบอก เพื่อเจ้านายจะเปลี่ยนใจให้มันกลับไปกินที่โรงอาหารคนงานเหมือนเดิม

“ไม่เป็นไร ฉันจะค่อยๆ สอนมันเอง” ทว่าปฐวีกลับยังยืนยันที่จะให้เจ้าอันนั่งโต๊ะด้วยอยู่ดี

ในที่สุดป่าบักก็เดินไปตักข้าวต้มร้อนๆ ใส่ชามมาให้ชายสติไม่เต็มเต็งกินอย่างยอมจำนน ปฐวีใจเย็นเป็นน้ำสอนให้เจ้าอันเป่าข้าวต้มก่อนจะเอาเข้าปาก แต่แล้วเขาก็ค้นพบว่าที่แท้มันก็มีความฉลาดแบบเด็ก ๆ ซ่อนอยู่ไม่น้อย

ชายสติไม่ดีเอาช้อนหมุนในชามข้าวต้มแล้วพยายามเป่าควันขาวให้เจือจางไป ก่อนจะเหลือบมองนายหัวที่ละความสนใจจากมันไปอ่านข่าวเศรษฐกิจในโทรศัพท์มือถือถือช่วงขณะ นัยน์ตาดำขยับมีแววสั่นไหวเทิดทูนและจางหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อคุณปฐวีเงยหน้าขึ้นมา มันรีบยกช้อนที่ตักข้าวหอมหวนจนล้นแล้วทำท่าเป่าให้ดูก่อนจะเอาเข้าปากเคี้ยวแก้มตุ๋ย

นายหัวพยักหน้าพร้อมกับส่งยิ้มให้เป็นคำชมพลางก้มหน้าลงอ่านข่าวต่อไป สองป้าแม่ครัวมองความอัศจรรย์ที่เจ้านายปราบไฉ่ตัววุ่นวายได้เสียอยู่หมัด นอกจากไฉ่บ๊ายจะเชื่อฟังคำสั่งสอนเป็นอย่างดีแล้ว ข้าวหม้อน้ำมันก็ยังไม่ทำกระเด็นออกมาจากซามสั๊กเม็ดหนึ่งเลย

ปฐวีมีกำหนดอยู่เกาะห้าวันเพื่อจัดการเรื่องงานศพนายศร จากนั้นต้องรีบกลับไปประชุมในฐานะผู้บริหารโรงแรมและรีสอร์ทวังนาราที่ในตัวจังหวัดต่อ และถ้าหลังจากที่คณะกรรมการพิจารณาจัดเก็บอากรรังนกอีแอ่นจังหวัดเข้ามาตรวจสอบสภาพรังนกว่าพร้อมในการจัดเก็บแล้วเขาก็จะเที่ยวไปเที่ยวมาเพื่อทำงานทั้งสองแห่งไปพร้อม ๆ กัน

นายหัวสั่งให้คนเตรียมเรือเพื่อที่จะไปดูความพร้อมของเกาะสัมปทานเพื่อต้อนรับเหล่าคณะกรรมการพิจารณาจัดเก็บอากรรังนกอีแอ่นจังหวัด ที่จะเข้ามาในสัปดาห์หน้า เขากับนายชัยเดินไปที่สะพานท่าเรือซึ่งมีเรือสปีดโบ๊ทลำสีขาวและคนขับจอดรออยู่ ไฉ่บ๊ายซึ่งไม่รู้วิ่งมาจากไหนรีบปรายเข้าไปประชิดนายหัวแล้วร้องอย่างตื่นเต้น

“นก... เค้าขอบนก จะไปดูนก!”

นายชัยเดินเข้าไปปิดมือที่เกาะเกาะแขนเจ้านายออกแล้วตวาดขึ้น “ไฉ่! มึงอย่ามาเกาะกะ อีบัวไม่ได้ให้มึงไปช่วยดูพื้นที่โรงอาหารหรือ หนีมาถึงนี้ได้ยังไง!”

“เค้าอยากดูนก!” ไฉ่อันหันไปแผดเสียงใส่หัวหน้าคนงานอย่างเอาแต่ใจ นายชัยผงะเล็กน้อย ก่อนจะหันไปสบตากับคุณปฐวี

“สงสัยมันจะได้ยินคนงานคุยกันว่านายหัวจะไปเกาะ” เขาป้องปากกระซิบ

ปฐวีคลี่ยิ้มอย่างไม่ถือสา ที่จริงเขาก็เคยสัญญากับมันไว้ว่าถ้าทำตัวดีจะพาไปด้วย และตั้งแต่เข้ามันก็เชื่อฟังคำสั่งสอนเป็นอย่างดี

สมควรให้รางวัล

“ได้ ฉันจะพาไป แต่แกต้องสัญญาว่าจะไม่ฉวนวาย เดินตามไปเงียบ ๆ นะ”

ไอ้อันฉีกยิ้มแฉ่งพยักหน้ารับคำหัวแทบหลุด มันรีบกระวี-กระวาดขึ้นไปนั่งรอบบนเรือเหมือนกลัวผู้เป็นนายจะเปลี่ยนใจ เรือสปีดโบ้ท์ล่าสีชาวพาคคนทั้งหมดได้คลี่น้ไปยังกลางทะเลอันดามันซึ่งมีเกาะเล็กเกาะน้อยกระจายอยู่มากมาย

เกาะรังนกที่นายหัวปฐวีได้สัมปทานมานั้นมีทั้งหมดสามเกาะ ซึ่งตั้งอยู่เรียงกันไม่ห่างมาก อันประกอบด้วย เกาะขาม เกาะกง และ เกาะพร้าว ซึ่งทั้งหมดนั้นประกอบไปด้วยผาและถ้ำหินปูนสูงชัน เกาะขามซึ่งมีบริเวณพื้นที่ใหญ่ที่สุดนั้นมีส่วนหน้าหาดยาวพอสมควรให้คนงานสร้างเป็นที่พักชั่วคราว รวมถึงโรงพักรังนกก่อนจะทยอยนำกระสอบขึ้นเรือไปส่งที่ชายฝั่ง

ปฐวีเลือกที่จะขึ้นฝั่งที่เกาะขามก่อน คนขับวิหตุ้ไปบอกยามที่เฝ้าอยู่ตามจุดต่าง ๆ รอบเกาะให้รับรู้ก่อนที่จะพาเรือผ่านทุ่นธงสีแดงระบุอาณาเขตเข้าไปจอดยังสะพานไม้ท่าเรือที่ทาสีแดงเอาไว้ให้เห็นเด่นชัด หัวหน้าเวรเฝ้าวันนี้ชื่อว่าธง ธิบตรงเข้ามาต้อนรับเจ้านายกับหัวหน้าของตน กระทั่งสายตาเหลือบไปเห็นคนที่ตามมาข้างหลังก็ชะงัก

“อ๊ะ! นี่มันหลานไอ้ครที่เป็น...” เขาหยุดคำว่า บ้า ไว้ได้ทัน “ไอ้ครเคยแอบพามาดูแลที่นี่เพราะหาคนช่วยดูที่บ้านไม่ได้ โชคร้ายที่ไม่กี่วันมันก็ต้องมาถูกยิงตาย” เมื่อพูดถึงตรงนี้นายธงที่ทำงานด้วยกันกับนายศรमानาก็มีสีหน้าสลดลง

“เย็นนี้ผมออกเวรแล้วตั้งใจจะไปงานศพมันด้วยครับ”

“ตอนนี้ฉันให้คนช่วยดูแลมันอยู่ ถ้าเริ่มเก็บรังนกเมื่อไหร่อาจจะให้มันมาช่วยเก็บรังที่ตกพื้นใส่กระสอบให้”

นายธงทำหน้าที่เหมือนเห็นผีเมื่อจ้องสบลูกตาแวววาวของไอ้

บ้า จนปฐวีหัวเราะระฆะแผ่ว แต่นายหัววางมือลงบนศีรษะทุยของเจ้าอันเป็นการการันตีเสียก่อน

“เมื่อก่อนอาจจะไม่รู้เรื่อง แต่เดี๋ยวนี้สิ่งอะไรก็รู้เรื่องแล้ว เก่งจะตาย ไซ้ใหม่เจ้าอัน”

ชายสติไม่ดีหันไปยิ้มดวงตาโค้งหยีเหมือนพอใจที่ถูกชมเชย มันทำท่าประจบประแจงเจ้านายจนนายชี้ยึดต้องพุดตักด้วยความหมั่นไส้

“แต่ถ้ามีงทำของเสียหาย กูก็จะส่งมึงกลับไปถูโรงอาหารเหมือนเดิม”

ไอ้อันเซ็ดหน้าเมินใส่ลุงชัชรวากับจะบอกว่าคนเดียวที่มันจะฟังคือนายหัวผู้ใจดีคนนี้เท่านั้น ปฐวีรีบตัดบทก่อนที่เจ้าอันกับนายชั้ยจะก่อสงครามน้ำลายขึ้นอีก เขาหันไปพยักหน้าให้นายธงแล้วเดินนำเข้าไปในเกาะ ขณะที่ฟังนายธงกับนายชั้ยรายงานถึงความพร้อมในการดำเนินงานจัดเก็บรังนกนางแอ่นหลังจากที่คณะกรรมการพิจารณาจัดเก็บอากรรังนกอีแอ่นจังหวัดมาตรวจสอบและอนุญาตแล้วเขาก็ถามขึ้นเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้

“ช่วยพาฉันไปตรงจุดที่นายศรถูกคนร้ายยิงตายหน่อย”

ทั้งหมดเดินขึ้นเนินมายังจุดที่นายศรวิ่งตามกลุ่มคนร้ายมากระทั่งพบจุดจบ แม้อรอยเลือดจะจางหายไปหมดแล้วแต่จุดมาร์กหลักฐานด้วยสีสเปรย์ของตำรวจยังเห็นเด่นชัดอยู่ นายชั้ยชี้ไปที่ถ้ำซึ่งมีโพรงมุดลอดออกมาได้หลายทางแล้วกล่าว

“จากคำบอกเล่าของไอ้สนกับพวกที่เผชิญหน้ากับคนร้ายในคืนนั้นพร้อมไอ้ศร เห็นว่าพวกมันลอบปีนมาจากด้านหลังผ่านทางถ้ำนี้ ไอ้ศรที่เดินยามได้ยินเสียงพุดคุ้ยก็ง้อออกมาจากถ้ำในเฉยเอาไฟฉายไปส่องดู ไม่คิดว่าจะพบคนร้าย พวกมันตกใจเลยวิ่งออกมาจากโพรงปากถ้ำจนมายังเดือดกันตรงนี้”

“แล้วพวกคนร้ายก็หนีไปได้อย่างไร้ร่องรอยนั่นหรือ” ปฐวีถาม

ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ไอ้สนมันว่า พอไอ้ศรถูกยิงล้มจมกองเลือด พวกมันก็ตกใจจนแทบฉีราดแล้ว ไม่ทันได้วิ่งตามพวกคนร้ายไปก็รีบลงลานวิฑูไปที่ชายฝั่งขอความช่วยเหลือจากฐานทัพเรือฟังกามารับคนเจ็บ นำเสียชีวิตที่ไอ้ศรเสียเลือดมากจนสิ้นใจก่อนเรือพยาบาลมาถึง” หัวหน้าคนงานบอกเล่าเสียงแผ่วด้วยความสลดหดหู่ นายธงที่ยืนอยู่ข้าง ๆ จึงช่วยพูดเสริมอีกแรง

“ผมขึ้นไปสำรวจเส้นทางคนร้ายกับตำรวจในเช้าวันรุ่งขึ้น คาดว่าพวกมันจะหนีกลับไปทางเดิม แล้วใช้เรือที่จอดทิ้งไว้หนีไปครับ”

“บนเกาะมีอะไรที่พวกมันทำเสียหายไหม”

นายธงเงยบไปเหมือนใช้ความคิดก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธ “ไม่มีเลยครับ คงเพราะไอ้ศรไปพบเข้าก่อน”

ปฐวีแหงนหน้ามองท้องฟ้าที่ใสกระจ่างพลางถอนหายใจยาวเหยียด เขาโชคคิดเหลือเกินที่มีลูกน้องซึ่งมีความซื่อสัตย์ปกป้องทรัพย์สินของเจ้านายตราบจนวาระสุดท้าย เขาขอสัญญาว่าจะดูแลญาติที่เหลือเพียงคนเดียวของนายศรให้ดีที่สุดเพื่อตอบแทนความภักดีนี้

แต่ก็เหมือนว่าจะไม่ได้ยินเสียงของเจ้าอันมาลักพักแล้ว... นายหัวแห่งอันดามันไปมองหาชายสติไม่ดีด้วยกลัวจะไปยุ่งย่ามทำความเดือดร้อนที่ไหน ทว่าสายตาของเขากลับไปสะดุดอยู่ตรงหัวมุมทางเดินซึ่งเป็นจุดที่ตำรวจจิตสเปรย์เอาไว้ว่านายศรเสียชีวิตลงตรงนี้

ร่างสูงโปร่งที่ปกติจะยืนหลังค่อม ยามนี้กลับยืนตรงอกผายไหล่ผึ่งเอามือประสานไว้ด้านหลังราวกับไว้อาลัยเพื่อเป็นเกียรติให้แก่ผู้ตาย... ปฐวินิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะหลุดขำเมื่อเจ้าอันเริ่มค้นยุกยิกทำท่าจะล้วงเข้าไปในเป่ากางเกง เขาริบเดินเข้าไปจับรั้งข้อมือเรียวเอาไว้

“อย่ามาล้วงควักอะไรตรงนี้ ถ้าคันก็เข้าไปหลังพุ่มไม้หน่อย”

คนสติไม่เต็มเต็งยืนบิดเป็นงู แต่เมื่อได้รับคำบอกก็แผ่นพ्लीว หายเข้าไปหลังแนวต้นไม้หนารกอย่างรวดเร็ว และก็ดูเหมือนจะหาย คั่นในบัดดลด้วย มองจากมุมนี้ซึ่งเป็นผาสูง ด้านหน้าคือทะเลสีคราม อันกว้างใหญ่และเว้งว่าง มันหรือตาข้างหนึ่งพร้อมกับยกมือขึ้นทำ แนวนไปยังเกาะกง เกาะพร้าวซึ่งตั้งเรียงเป็นระนาบเดียวกันห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตร

“ไอ้บ้า มึงอยู่ไหน! ภูกับนายหัวจะกลับลงไปแล้ว” เสียงลุงชัย ที่ตะโกนเข้ามาทำให้ไอ้อันที่มีสีหน้าเรียบนิ่งเหมือนตื่นจากภวังค์ มัน หันซ้ายหันขวาหลุกหลิกก่อนจะวิ่งออกไปจากหลังต้นไม้ทันที

กว่านายหัวจะตรวจงานที่เกาะขามเสร็จ เรือสปีดโบ๊ทลำนี้นักก็มาถึงเกาะนอกเกือบห้าโมงแล้ว งานสวดพระอภิธรรมเริ่มทงเียงเย็น แต่เนื่องจากเกาะนั้นไม่ได้กว้างมากพวกเขาจึงไม่ต้องรีบร้อน อะไรมาก ไอ้อันเกาะหน้าต่างรถยนต์มองบ้านเรือนด้านนอกแล้ว ก็ร้องขึ้น

“ลุง... ลุง...”

ปฐวีซึ่งนั่งเบาะหลังกับเจ้าอันหันไปมองตามที่มีมันชี้อย่างไม่ เข้าใจ นายชัยที่เป็นคนขับรถให้จึงเอี้ยวตัวกลับมาเฉลยให้ฟัง

“เข้าไปในซอกข้างหน้า เห็นหลังคาสีเทา ๆ นั่นคือบ้านลุงของ มันครับ”

“แล้วมันร้องเอาอะไร หรือจะลีมข้าวของอะไรไว้” นายหัว สันนิษฐาน เพราะดูเหมือนคนข้าง ๆ จะรบเร้าไม่หยุด

“ไม่แน่ใจครับ มันเป็นคนยึดของใส่กระเป๋าเองไม่ให้ผมยุ่ง” นายชัยเหลือบสบตากับเจ้านายจากกระจกมองหลัง เมื่อเห็นคุณ ปฐวีพยักหน้า เขาก็เข้าใจหักพวงมาลัยเลี้ยวเข้าไปจอดยังบ้านนาย ศร

บ้านเรือนที่สร้างปลูกติดกันนั้นไม่มีประตูรั้วหน้าบ้านเพราะ

สร้างเต็มพื้นที่คับแคบ ทีแรกเจ้าอันซึ่งนั่งอยู่ในรถที่จอดสนิทเพียง
เมียงมองเข้าไปยังตัวบ้านที่ไร้ผู้คน แต่จู่ๆ มันก็เหมือนสะดุดกับอะไร
เข้าสักอย่าง รีบกระวีกระวาดเปิดประตูรถพุ่งเข้าไปในตัวบ้านเร็ว
เหมือนติดจรวด

ปฐวีค่อยๆ ลงจากรถแล้วเดินเข้าไปกวาดตามองรอบบ้านร้าง
หลังเล็กของลูกน้องที่เสียชีวิต ก่อนจะถามนายชัยที่เปิดหน้าต่างรอ
อยู่ในรถ

“แล้วบ้านหลังนี้ กับสมบัติของนายศรจะทำยังไงต่อไป?”

“ต้องรอดติดต่อเมียเก่ามันให้ได้ล่ะครับ เห็นว่าก่อนเลิกเรามีลูก
ด้วยกันด้วย สมบัติก็ต้องตกเป็นของลูกมันไปล่ะครับ”

นายหัวพยักหน้ารับรู้ไม่ถามความอะไรต่อ เขาหันมาที่หน้า
บ้านอีกครั้ง แต่คราวนี้สายตาของเขากลับไปหยุดอยู่ที่ตรงรั้วบันไดฟ้า
ที่ผูกยาวเป็นหางไว้ตรงมือจับประตู ก่อนที่เขาจะทันได้คิดอะไรประตู
บ้านตรงหน้าก็เปิดออก ให้อันชะงักเมื่อพบว่าเจ้านายยืนขวางอยู่
เลยแหงนมองทำหน้าที่เหลือหลาใส่

ปฐวีเห็นคนสติไม่เต็มหนีบตุ๊กตาเปิดสี่เหลี่ยมซีดจางตัวยาว
ประมาณไม้บรรทัดมาด้วย เมื่อเห็นเขามองมันก็ฉีกยิ้มแบ้นยกเจ้า
เปิดขึ้นมาอวด

“เพื่อน... นกเพื่อนเค้า”

ขนาดคอตุ๊กตายังมีรั้วบันไดฟ้าแบบเดียวกันผูกเอาไว้ ท่าทาง
จะชอบสีฟ้าเหมือนที่เขาสันนิษฐานไว้จริงด้วย นายหัวยิ้มให้เล็กน้อย
แล้วถาม

“ลืมนเพื่อนไว้หรือ”

“อือ...”

เจ้าอันยกเจ้าเปิดน้อยขึ้นมากอดให้ดูอย่างแสนรัก ปฐวีเห็น
ว่าหมดธุระแล้วก็รีบจูงเจ้าอันไปยึดใส่รถแล้วให้นายชัยรีบขับไปที่วัด
ก่อนพิธีสวดพระอภิธรรมจะเริ่มขึ้น

พิธีสวดพระอภิธรรมสามวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว รุ่งขึ้น

นายหวัทเป็นเจ้าภาพทำบุญใหญ่ถวายเพลที่วัด ตกบ่ายก็ถึงเวลาเผาศพนายศร หลานเพียงคนเดียวที่อยู่ตรงนี้ต้องทำหน้าที่ถือรูปของผู้ตาย แต่เนื่องจากสมองเจ้าอันไม่ค่อยจะปกตินัก คุณปฐวีจึงตั้งใจจะให้คนอื่นถือแทนก่อนที่มันจะทำตก

ทว่าไอ้อันกลับกดรูปลงของมันไว้นั่น ผู้เป็นนายจึงได้แต่ปล่อยให้ถือไปโดยตนเองจะเดินไปข้างๆ ด้วย ทุกคนเดินวนรอบเมรุตามพระสงฆ์ด้วยความสงบ ปฐวีเหลือบมองชายสติไม่ติดที่เดินสะเปะสะปะอยู่ข้างกายด้วยความเป็นห่วง ดวงตาของเจ้าอันนิ่งเรียบไม่ลอกแฉกเหมือนเคย มือเรียวที่จับกรอบรูปนั้นบีบเกร็งจนเห็นเส้นเลือดปูดโปน

แม้ไม่รู้ว่าในระบบความคิดของมันจะสัมผัสคำว่าเสียใจเป็นหรือไม่ แต่นายหวัทแห่งอันดาวิกก็เอื้อมมือไปจับแขนเรียวแผ่วเบา รวากับจะปลอบ ไอ้อันไม่ได้หันมามองที่เขา แต่เนื้อตัวกลับคลายความแข็งเกร็งลง คล้ายว่าจะได้ยินเสียงถอนหายใจบางเบาออกมาจากคนที่เดินอยู่ด้านข้าง พอปฐวีหันไปก็พบว่ามันยังคงเหม่อมองไปที่พื้นไม่พูดไม่จาเหมือนเดิม

พิธีฌาปนกิจศพผ่านไปอย่างเรียบง่าย พรุ่งนี้เช้าถึงจะมาเก็บกระดูกใส่โกศกลับไป ทั้งที่ปฐวีตั้งใจจะอยู่ที่เกาะเพื่อจัดการทั้งงานศพนายศรและสัมปทานรังนกให้เรียบร้อยสักห้าวัน แต่ก็ถูกวิสาเลขษา ของภรรยาโทร. มาแจ้งว่ามีประชุมลงนามสัญญาคู่ค้าด่วน พรุ่งนี้เช้าให้รีบกลับ

เขารีบกลับมาหยิบเอกสารที่เกาะอันดาวิแล้วให้คนขับเรือไปส่งที่ตัวเมืองก่อนค่ำ นายหวัทหนุ่มเหลียวมองเจ้าอันที่เดินกระต๊อบเท้าอย่างไม่พอใจขณะมาส่งเขาที่สะพานท่าเรือกับนายชัย

เห็นใบหน้าเรียวบึ้งตึงเม้มริมฝีปากแน่น ปฐวีก็หัวเราะในลำคอหะแผลว ก่อนขึ้นเรือเขาหันกลับมาวางมือไว้บนศีรษะทุย

แล้วเอ่ย “อยู่ที่นี่ดี ๆ อย่าแผลงฤทธิ์ให้คนอื่นต้องปวดหัว ฉันไปไม่นานเดี๋ยวก็กลับแล้ว”

ไอ้ฉันยังคงทำหน้าที่มูยพร้อมกับสะบัดหน้าหนีเหมือนไม่อยากฟัง นายชัยมองดวงอาทิตย์ที่เริ่มลาลับขอบฟ้าไปก็รีบเอ่ยตัดบท

“อย่าไปสนใจไอ้บ้ามันมากเลย รีบไปก่อนฟ้ามืดเถอะครับ นายหัว”

ปฐวีพิยกหน้ารับพลางหมุนตัวก้าวขึ้นเรือสปีดโบ๊ทไป ยังไม่ทันที่ไอ้ฉันจะมองส่งเรือลำสีขาวที่เคลื่อนผ่านคลื่นทะเลท่ามกลางท้องฟ้าที่ทอแสงสีส้มแดงงามจากไปก็ถูกลูกชัยลากตัวกลับที่ปักไปเสียก่อน

หลังอาหารเย็นชายสติไม่เต็มก็โดนคุมเข้มเหมือนนักโทษให้ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนจะเอามาโยนไว้ที่ห้องคนงานเพื่อให้พักผ่อน ไอ้ฉันนั่งเป็นบ้าไปอยู่บนฟูกนอน ผ่านไปพักใหญ่มันก็ลุกขึ้นไปหยิบกระเป๋าเดินทางทรงสปอร์ตมาคู่ยแล้วหยิบมีดคัตเตอร์ขึ้นมา

มือเรียวยหยิบคว่ำตุ๊กตาเปิดเหลืองที่ผูกคอด้วยริบบิ้นสีฟ้าซึ่งวางอยู่ตรงหัวนอนมาถือไว้ ชายสติไม่เต็มดึงใช้ใบมีดคัตเตอร์คมกริบกรีดลงไปบนท้องเจ้าเปิดด้วยดวงตาที่เยือกเย็น ก่อนจะล้วงเข้าไปควักไส้ที่ทำจากขนออกมาและเทะไปหมด

ปฐวีกลับมาถึงบ้านในตัวจังหวัดฟ้าก็มืดแล้ว เขานั่งรับประทานอาหารเย็นคนเดียวเพราะภรรยายังไม่กลับ ก่อนจะขึ้นไปอาบน้ำที่ห้องนอนด้านบน นายหัวผู้ทำงานหนักราวกับเครื่องจักรเดินไปเปิดคอมพิวเตอร์พกพาเพื่ออ่านรายงานต่อ ทั้งที่เป็นถึงซีอีโอของโรงแรมและรีสอร์ทในเครือมูลค่าหลายพันล้าน รวมถึงมีฐานะเป็นสามีของลูกสาวเจ้าของโรงแรมดัง แต่เขากลับทำตัวเป็นแคพนักงานกินเงินเดือนคนหนึ่งเท่านั้น

ปฐวินั่งติดแป้นพิมพ์จดหมายธุรกิจที่โต๊ะขนาดใหญ่แบบไม่
 ใช้นายครุฑเลขาฯ ที่ตนเองทิ้งให้ทำธุระต่อในกรุงเทพฯ คิวหนาได้
 รูปขมวดแน่นขณะมองดูงานในจอคอมพิวเตอร์ที่เหมือนขนาดข้อมูล
 สำคัญไปสักอย่าง ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นหมุนตัวไปหาแฟ้มพลาสติกที่
 วางเรียงรายบนตู้ด้านหลังโต๊ะทำงาน

เขาค้นหารายงานงบประมาณการสร้างโรงแรมแห่งใหม่ของ
 เมื่อสามปีที่แล้ว เมื่อฝ่ามือหนาดึงแฟ้มออกมาหนังสือภาษาอังกฤษ
 เกี่ยวกับพลิกเศรษฐกิจโลกที่เขาใช้หาความรู้เมื่อสมัยยังเป็นแค
 ่นักการตลาดเล็ก ๆ ก็ร่วงหล่นลงมา

หนังสือเล่มหนาเปิดออกทำให้เห็นว่ามีรูปถ่ายรูปหนึ่งเห็น
 เอาไว้ในนั้นเป็นเวลานาน ภาพสีจางใบนั้นปรากฏผู้ชายสองคนสวม
 ชุดนักศึกษาสีขาว คนหนึ่งมีใบหน้าที่คมหล่อเหลาคลายคลึงกับปฐวิ
 อยู่มาก แต่ดวงตานั้นกลับยังเต็มไปด้วยความไร้เดียงสา ส่วนชายที่
 ร่างเล็กกว่าซึ่งนั่งอยู่บนม้าหินข้าง ๆ มีใบหน้าที่เรียวยาว ดวงตากลม
 โต กำลังจิกยิ้มไซร์ฟันเรียงสวยให้แกก๊อ

...ช่วงเป็นช่วงเวลาที่มีแต่ความสุขสดใสเสียจนไม่มีใครคาด
 คิดว่าอีกไม่กี่เดือนหลังจากนั้น ลูกชายคนสุดท้ายของเศรษฐีคนหนึ่ง
 จะต้องตระกะกำลำบากหางานพิเศษทำเพื่อส่งตัวเองเรียนเทอม
 สุดท้ายให้จบ

ในวันรับปริญญาที่ญาติพี่น้องของเพื่อนฝูงต่างพากันไปเลี้ยง
 ฉลองอย่างชื่นมื่น ตัวเขากลับตัดสติใจนั่งรถทัวร์ลงใต้เพื่อไป
 สัมภาษณ์งานที่รีสอร์ทและโรงแรมหรูหราที่ชื่อวังนาราแห่งนี้

ผู้ใดจะคาดคิดว่าใช้เวลาเป็นเจ้าหน้าที่การตลาดเพียงสามปี
 นายปฐวิจะได้แต่งงานกับลูกสาวเจ้าของรีสอร์ท กลายเป็นผู้บริหาร
 ระดับสูงที่ประสบความสำเร็จในวันนี้ได้

ปลายนิ้วหนาแตะลงบนใบหน้าขาวสวยของชายหนุ่มในภาพ
 ด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก แต่แล้วปฐวิก็ต้องสะดุ้งรูปแทบหลุดจาก

มือเมื่อมีใครคนหนึ่งยื่นองเข้ามาตีที่แผ่นหลัง

หญิงสาวหน้าคมแบบชาวใต้คล้องท่อนแขนแกร่งพลางชะเง้อ
หน้าเข้ามาดู เห็นรูปไปนั้นแล้วก็ร้องขึ้นคล้ายมีความไม่พอใจปน
อยู่

“นี่เวียงไม่ทิ้งขะไปหมดอีกหรือเนี่ย”

ปฐวีหันไปคลี่ยิ้มให้ผู้เป็นภรรยา “ทิ้งหมดแล้ว แต่ไปนี้ไม่รู้ว่
สอดไว้ในหนังสือตั้งแต่เมื่อไหร่” เมื่อก็ทำตกเลยเจอเข้า”

“ดาารู้สึกว่ามันเป็นลางยังงไม่รู้สึก ลิบกว่าปีที่หายไปจู่ๆ ก็มา
ปรากฏขึ้น”

นายหัวหมุนตัวกลับไปเผชิญหน้ากับดาหลาที่ยังอยู่ในชุดสูท
ทำงานเรียบร้อยก่อนจะเอ่ยเข้าเหย “รู้สึกหึงสามีคนนี่ขึ้นมางั้นหรือ”

“ทั้งหึง ทั้งหวง เลยละ!” เธอย่นจมูกใส่ แมต่อนนี้อายุของเธอ
มากขึ้นแล้ว แต่ท่าทางกำกัันมาดมันนั้นยังเหมือนเมื่อสิบกว่าปีที่
แล้วไม่มีผิด

“ไปอาบน้ำได้แล้วคุณดา อยู่ชุดนี้ทั้งวันตัวเหม็นหมดแล้ว”
ปฐวีตัดบทก่อนที่อีกฝ่ายจะซุดคู้ยอดีตที่เขาแทบจะลืมหอกไปจาก
ใจทั้งหมดให้ขุ่นมัวอารมณ์ขึ้นมาอีก

ดาหลาทำจมูกพุดพิดดมเสื้อผ้าของตัวเอง พบว่าไม่มีกลิ่นไม่
พึงประสงค์เหมือนที่ถูกกล่าวหาก็ให้ทำหน้าที่มูบ่นกระปอดกระแปด

“นี่ตามีพอกี่คนกันแน่เนี่ย”

นายหัวแห่งอันดาวิหัวเราะในลำคอพะแผ่วพร้อมกับแสวงเอา
นิ้วขึ้นมาบับ “พอจริง พอปลอม อ้อ มีพอกุณหัวอีกคน”

“ที่ตากลับค้ำเพราะไปรับประทานอาหารกับลูกค้ำแทนคุณ
สามีที่หนีไปอยู่เกาะนั้นแหละเจ้าคะ!” ผู้เป็นภรรยาถลึงตาใส่ก่อนจะ
ยอมถอยทัพเพราะเหนื่อยเต็มทนแล้วเหมือนกัน “ไปอาบน้ำนอน
แล้วก็ได้ ฝันดินะที่รัก พรุ่งนี้ค่อยเจอกัน”

“ราตรีสวัสดิ์ครับคุณดา” ปฐวีเดินไปส่งเธอที่ประตูซึ่งเชื่อม

สองห้องนอนก่อนจะกลับมาเก็บหนังสือที่ตกวางบนชั้นให้เรียบร้อย นายหัวเหลือบมองรูปถ่ายที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานอีกครั้งแล้ว โยนเก็บเข้าชั้นหนังสือเหมือนเดิมอย่างไม่ใส่ใจ เพราะหลังจากเลิกติดต่อกันไปเขาก็รู้แล้วว่า ‘เพื่อนเก่า’ คนนั้นจะเป็นตายร้ายดีหรืออยู่ยังงังต่อไป แต่เวลาก็ผ่านมาเนิ่นนานขนาดนี้ และตัวเขาเองก็ อโหสิกรรมให้ทุกอย่างนานแล้ว

ดังนั้นจึงได้แต่หวังว่าคนคนนั้นจะมีชีวิตที่ดีสมความปรารถนา เหมือนที่เคยพูดเอาไว้กับเขาก่อนจากไปก็แล้วกัน

และแล้วปากพระร่วงของคุณดาหลาดคนสวยก็เป็นจริงใน อีกห้าวันถัดมา ในขณะที่ปฐวีลีมเรื่องคนในรูปที่หายออกไปจากชีวิตของตนนับสิบปีและมุ่งมั่นทำงานอย่างจริงจัง ในบ่ายวันหนึ่งเลขาฯ หนุ่มที่นั่งอยู่หน้าห้องทำงานโทร. เข้ามาแจ้งว่ามีเพื่อนของเจ้านาย มาขอพบชื่อว่า

‘ชลธิ์’

นายหัวแห่งอันดาวิชะงักมือที่จดปากกาเซ็นชื่อในเอกสารตรงหน้า เขาหันไปถามกับสปีกเกอร์โฟนตรงโทรศัพท์อีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“นายว่าเขาชื่ออะไรนะ”

“ชลธิ์ครับ ผมดูจากกล้องวงจรปิดตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ เขาสวมหมวกสวมแมสก์ทำทางดูน่าสงสัย เจ้านายจะให้ผมลงไป สอบถามให้ก่อนไหมครับ”

ปฐวีรีเปิดแอปพลิเคชันหน้าต่างกล้องวงจรปิดขึ้นมาดูตรงบริเวณหน้าเคาน์เตอร์เช็กอินส่วนโรงแรม แม้เวลาจะผ่านไปสิบกว่าปี แต่เขาก็คิดว่าจำรูปร่างท่าทางนั้นได้... ไม่ผิดคนแน่

“ให้เขาขึ้นมารอที่ห้องรับรองแขกชั้นบน” เขาสั่งด้วยน้ำเสียงราบเรียบไม่บ่งบอกถึงอารมณ์ใด ๆ

ไม่นานผู้ที่ยื่นรอคำตอบอยู่ก็มีพนักงานสาวคนหนึ่งพาเดินขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นสูงสุดของโรงแรมซึ่งเป็นส่วนของออฟิศและห้องเพนต์เฮาส์ของผู้บริหารระดับสูง แยกผู้มาเยือนถอดหมวกแก้ปอกเผยให้เห็นกลุ่มผมนุ่มไม่เป็นทรงยาวระหัดควั ดวงตากลมหวานกวาดมองห้องรับรองที่หรูหรา มีระดับเสียจนตนเองไม่กล้านั่งบนโซฟาสีดำราคาแพงระยับนั้นเลย

พนักงานสาวคนเมื่อครู่กลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมกับน้ำมะตูมเย็นชื่นใจวางไว้ให้แขกบนโต๊ะกระจก เธอเชื้อเชิญให้ชายผู้เป็นเพื่อนกับซีอีโอนั่งรอก่อน เพราะไม่ทราบว่าจะใช้เวลาานขนาดไหนกว่าคุณปฐวีจะเข้ามาพบ

ชายร่างโปร่งในเสื้อแจ็กเก็ตยีนตัวโคร่งค่อยๆ หย่อนก้นลงบนโซฟาผ้านุ่มแสนสบายพร้อมวางกระเป๋าเป้ลงบนพรมหนาอย่างเกรงใจ เขานั่งมองซ้ายมองขวาอย่างคนไม่มีอะไรจะทำ กระทั่งไปสะดุดตรงรูปใส่กรอบสีทองขนาดใหญ่ที่ติดไว้บนผนัง

นายหัวอรรถอดิ ตมมหาเศรษฐีชาวปักซีได้ผู้ก่อตั้งโรงแรมวังนาราแห่งนี้ นั่งอยู่บนเก้าอี้หลุยส์โดยมีลูกสาวคือคุณดาหลาและลูกเขยคุณปฐวียืนขนานข้างอยู่ด้านหลัง

คาดเดาว่าภาพนี้น่าจะถ่ายไว้นานแล้ว เพราะปฐวีในความทรงจำของเขานั้นยังอ่อนเยาว์และเจ้าอารมณ์กว่านี้ ไม่เหมือนกับชายหนุ่มในภาพนี้เลย ที่ดูภูมิฐาน นิ่งสงบราวกับเสือซ่อนเล็บ เสียงเคาะประตูดังขึ้น ทำให้แขกผู้มาเยือนสะดุ้งสุดตัว เขาลุกขึ้นยืนพร้อมกับร่างสูงใหญ่ที่สวมเสื้อโปโลติดโลโก้โรงแรมวังนาราเหมือนพนักงานทั่วไปของที่นี่เดินเข้ามา

ตัวจริงของเพื่อนเก่าที่ไม่ได้เจอนับสิบปีดูดีและหล่อเหลาแบบผู้ใหญ่กว่าในภาพถ่ายบนผนังนั้นเสียอีก ทำให้ชายหนุ่มผู้สวมแมสก์มีอาการอ้าๆ อึ้งๆ ไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยทักไปก่อน

“ไม่ได้เจอกันนานนะชล มาเที่ยวได้หรือ ถึงแวะมาทักทายกัน

“ได้วันนี้” ปฐวีซึ่งชินชากับการสวมหน้ากากนักธุรกิจผู้เป็นมิตรกับคน และสิ่งแวดล้อมเอ่ยไต่ถามอีกฝ่ายเพื่อเปิดบทสนทนา

“ฉันทัน... อือ... ใช้ ฉันทันวะมาเยี่ยมนาย” ชลธิค्लीย์มให้หลังแมสก์ ปิดปาก ดวงตากลมสวยมีแววโศกมองใบหน้าคมคายของคนตรง หน้าแล้วก็หลุบต่ำลงมองพื้น “ฉันทันคงไม่ต้องถามแล้วเพราะนายคง สบายดี”

“นั่งคุยกันเถอะ” ปฐวีนั่งลงที่โซฟาเดี่ยวตรงหัวมุมก่อน เพื่อน เก่าจึงได้นั่งลงที่โซฟาขนาดยาวด้านข้างอีกครั้ง

ชลธิค्लीย์มมองก็สบเข้ากับสายตาคมกริบของซีอีโอหนุ่มที่ จ้องเขม็งมาตรงแมสก์ปิดปากของเขา ผู้เป็นแขกถอนหายใจเฮือก ใหญ่ ด้วยรู้ว่าตัวคนคนนี่ฉลาดเป็นกรดมาตั้งแต่เรียนคณะเดียวกัน คนที่จากกันไม่ค่อยดีเมื่อสิบกว่าปีก่อนจะแวะมาเยี่ยมโดยที่ไม่มี เรื่องอะไรยอมเป็นไปไม่ได้

ชายหนุ่มที่เดินทางมาจากกรุงเทพฯ ค่อย ๆ ถอดแมสก์ออก ใบหน้าเรียวขาวนั้นมึนงงรอยเขียวช้ำที่มุมปากและแก้มหลายแห่ง

ปฐวีขมวดคิ้วแน่น ไม่ว่าในฐานะเพื่อนเก่าที่เคยสนิทสนมหรือ เพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง เขาก็มีสิทธิ์ที่จะแสดงความเป็นห่วง

“เกิดอะไรขึ้น ใครทำร้ายนายขนาดนี้”

ชลธิค्लीย์มบางเบาราวกับจะประชดตัวเอง **“ผัวนะ”**

จบคำที่แสนสั้นนั้นเขาก็เห็นปฐวีชะงักไปเล็กน้อย น่าแปลก ที่กองไฟที่ดับมอดไปเนิ่นนานนั้นกลับมีความอบอุ่นก่อตัวขึ้นมาใน กองขี้เถ้าที่เย็นชืด

ซีอีโอหนุ่มสุดหายใจลึกแล้วกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงราบ เรียบปกติ “ทะเลาะกันนายก็เลยหนีมา?”

“เราคบกันมาได้สามสี่ปีแล้ว ก็กระทบกระทั่งกันตลอด มัน เมาก็ยกดินกระที่บที่ แต่คราวนี้หนักหน่อย มันไปติดเด็กชายที่บาร์ ฉันทันจับได้ก็เลยถูกข่มขืนทั้งตัว เมื่อเช้าฉันทันแอบหนีมันออกมา และ

เพื่อนที่อยู่ไกลจากกรุงเทพฯ เเท่าที่คิดออกก็มีแต่นายคนเดียว... วิ”
คราวนี้ชลธิจับจ้องเข้าไปในดวงตาคมกริบของอีกคนราวกับจะหยั่งลึกเข้าไปถึงจิตใจที่ปกปิดเอาไว้ “สิบกว่าปีนี่ฉันคบคนมาก็มาก แต่ก็มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เคยทำร้ายทั้งร่างกายและหัวใจของฉันเลย”

ปฐวีรีบฟังอย่างสงบ ก่อนจะค่อย ๆ ยกมืออ่อนโยนให้แก่เพื่อนเก่าที่เคยสนิทสนมกันมาตั้งแต่มหาวิทยาลัยราวกับจะปลอบใจ

“น่าเสียดายนะ ที่นายรักษาคนคนนั้นเอาไว้ไม่ได้”

เพื่อนเก่าเสดวงตาไปมองรูปถ่ายครอบครัวสุขสันต์อีกครั้งด้วยความกังขาอยู่ลึก ๆ “เรียกว่าความโง่เขลาของวัยเยาว์ดีกว่า มีเหตุผลร้อยแปดพันเก้าที่พร้อมจะทำให้เลิกรักกันไปอย่างง่ายดาย”

“อย่ามัวแต่คิดถึงเรื่องเก่าที่มันผ่านพ้นไปแล้วเลย” ปฐวีตัดบทพลางถามขึ้นอย่างไม่อ้อมค้อมอีก “นายต้องการให้ฉันช่วยเหลืออะไรก็บอกมา”

“ฉันอยากได้ที่หลบภัยสักพัก”

“ทำไมใช้คำว่า ‘หลบภัย’ แพนของนายน่าจะกลัวขนาดนั้น?”

ชลธิไม่มริมีสีปากแน่นอน ไม่อยากพูดว่าตนเองถูกรรรมตามสนองโดยแท้ ทั้งที่มีคนดี ๆ เข้ามาให้เลือกตั้งมากมายแต่เขากลับเลือกไอ้คนเลวเจ้าของผ้าและเจ้ามือแทงบอลเป็นแฟน

“มันมีคนอื่นได้ แต่ฉันมีไม่ได้ ฉันเคยเลิกรักกับมันไปหลายรอบแล้ว มันก็ตามไปลากกลับมาอยู่ด้วยกันทุกที มันข้อมฉันนุ่มแต่มันยำแฟนใหม่ของฉันปางตาย” เขากลืนน้ำลายเหนียวลงคอ “ในบรรดาคนรู้จักของฉัน นายในตอนนี้นับว่ามีอิทธิพลที่สุด ฉันจึงหวังให้นายช่วยคุ้มครองกะลาหัวเพื่อนเก่าคนนี้ด้วย ถ้ามันหาฉันไม่เจอ นานเข้าก็คงเลิกล้มความตั้งใจไปเอง”

ให้แก่ที่พักพิงแก่เพื่อนเก่าในยามยากด้วยฐานะตอนหนึ่งของ
ปฐวีก็นับไม่ใช่ปัญหา เขาพยักหน้ารับปากอย่างไม่คิดอะไร

“นายพักที่โรงแรมนี้ได้จนกว่าจะปลอดภัย”

“โรงแรมหรือ” ชลธิมีสีหน้าลำบากใจเหมือนมีอะไรซ่อนอยู่
ภายใน เอาเถอะ อย่างน้อยปฐวีก็มีแก๊ใจจะช่วยเหลือ

“ขอบใจนะ ฉันมาถึงทางตันแล้วถึงต้องมาพึ่งนาย”

“เรื่องปกตินะ คนเราเวลามีความสุขก็เห็นแต่ตนเอง แต่พอมี
ทุกข์ก็พึ่งเงยหน้ามองหาคนอื่น”

ผู้เป็นเพื่อนเก่าหนึ่งจึงไป ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายพูดถึงแง่คิดหรือ
จงใจแฉกดัน เพราะน้ำเสียงทุ้มต่ำนั้นราบเรียบไม่บ่งบอกถึงความ
รู้สึกใด ชลธิยังยิ้มสู้ทำเหมือนไม่ใส่ใจ

“นายพูดถูก สมกับเป็นคนที่เหมาะสมความสำเร็จที่สุดในรุ่น
จริง ๆ ว่าแต่ถ้าฉันแสดงความยินดีที่นายแต่งงานตอนนี้จะเข้าไปไหม”

ก่อนที่ปฐวีจะอ้าปากตอบเสียงหวานใสของหญิงสาวคนหนึ่ง
ก็ดังแว่วมาจากหน้าประตูห้องรับแขก “ไม่เข้าหรอกค่ะ ดากับวิยินดี
รับคำอวยพร”

ชายหนุ่มทั้งสองหันไปทางเดียวกัน ก็พบคุณดาหลาสวมชุด
เดรสเข้ารูปสวยงามเดินเข้ามาพอดี เธอเอื้อมมือไปดันประตูปิดแล้ว
เอ่ยอย่างติดตลก

“ต้องขอโทษที่ไม่ได้เคาะประตูก่อนเข้ามานะคะ เผอิญว่าดา
ตื่นตื่นไปหน่อยที่จะได้พบเพื่อนของสามี”

เจ้าของโรงแรมวังนาราตัวจริงก้าวอย่างมาดมั่นไปใกล้ด้วย
มาดของนักธุรกิจสาวผู้คล่องแคล่วแล้วกล่าวแนะนำตัวก่อน

“คุณชลธิใช้ไหมคะ ดาหลาค่ะ ภรรยาของปฐวี เหมือนเคย
ได้ยื่นชื่อคุณเมื่อนานมาแล้ว แต่พอหลังแต่งงานวิกิทำงานยุ่งมาก
ไม่ว่าเพื่อนเก่าคนไหนก็ไม่เคยพูดถึงอีกเลยคะ” พูดจบเธอก็ปิดปาก
หัวเราะแผ่วเบาอย่างรำเริง

ปฐวีดึงภรรยาคนสวยให้มานั่งเบียดข้าง ๆ ที่โซฟาเดี่ยวแล้วกุมมือของเธอไว้ “เพื่อนผมมีปัญหาเกี่ยวกับแฟนเลยมาขอให้ช่วย ผมจึงให้เขาพักอยู่ที่นี้ชั่วคราวจนกว่าเรื่องจะจบ”

ดาหลามองไปที่รอยฟกช้ำบนใบหน้าเรียวของชลธิก็ร้องขึ้นอย่างตลก

“ตายจริง! ทำร้ายร่างกายกันขนาดนี้ แจ้งตำรวจเลยดีไหมคะ”

“ผมก็อยากแจ้งครับ แต่...” ผู้เป็นแขกอ้อ ๆ อึ้ง ๆ ไม่กล้าพูดตรง ๆ “...แต่เขาเป็นคนค่อนข้างกว้างขวาง”

ดาหลาหันไปสบตากับคนที่นั่งเบียดกันอย่างมีนัยแฝง แต่ในเมื่อปฐวีส่ายหน้าให้ส่งสัญญาณว่าไม่เป็นไรมา เธอจะกล้าใช้อำนาจเจ้าของโรงแรมทักท้วงผู้เป็นสามีต่อหน้าคนอื่นได้ยังไง

“อันที่จริงก็มีแขกไวโอลินหลายท่านที่มาพักและขอให้ทางโรงแรมคุ้มกันคนนอกเป็นพิเศษอยู่เหมือนกัน ดาจะให้ฝ่ายรักษาความปลอดภัยคอยสอดส่องรอบห้องคุณชลธิอย่างเคร่งครัดเอง”

“ขอบคุณมากครับ ระหว่างอยู่ที่นี้หากมีอะไรให้ผมช่วยงานกับบอกได้ ผมยินดีช่วยเหลืออย่างเต็มที่เลย”

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอแค่คุณอยู่แต่ในบริเวณที่เราจัดไว้ให้ อย่างเรียบริ้อยก็พอ” หญิงสาวคลีโย้มหวานที่บาดไปถึงหัวใจของคนฟัง

ชลธิไม่ใช่คนโง่ เขารู้ว่าภรรยาเพื่อนเก่าที่นั่นกำลังเตือนตนเองว่า อย่าเที่ยวแฟนฟ่านไปทั่วแล้วนำความเดือดร้อนมาให้พวกเธอ ชายหนุ่มสูดหายใจลึกก่อนจะตอบ

“ผมเข้าใจครับ”

เมื่อดาหลาช่วยจัดการธุระของสามีได้อย่างเรียบร้อยหมดจดแล้วเธอก็ทำเป็นก้มดูนาฬิกาข้อมือ “ใกล้เวลาประชุมพอดี จริง ๆ นอกจากจะมาทักทายคุณชลธิแล้ว ดาก็มาตามวีไปนั่งประชุมด้วยนี่แหละ”

“ให้ผมไปนั่งเป็นพยานดูคุณตีฝีปากกับพวกลุง ๆ ป้า ๆ ผู้ถือ

หันอีกแล้วหรือ”

สาวสวยหัวเราะว่าก่อนจะหยอกกลับ “ก็ให้ไปช่วยดู เพื่อคุณลุงคุณป้าคนไหนลมจุกอกกะทันหัน จะได้เรียกรถพยาบาลทันไฉะ ที่รัก”

ชลธิ์เฝ้าดูคู่สามีภรรยาเข้าแห่กันด้วยความประหลาดใจ หรือที่ผ่านมาเขาเข้าใจผิดมาตลอดว่าปฐวีนั้นเป็น... ทันใดนั้นผู้บริหารโรงแรมหรูทั้งสองก็ลุกขึ้น ทำให้ชลธิ์ต้องรีบลุกขึ้นด้วยตามมารยาท

ดาหลาสั่งให้พนักงานหญิงที่รออยู่ด้านนอกไปจัดการเรื่องห้องพักในโซนปลอดคนนอกให้แขก ส่วนตนกับสามีรีบเดินไปห้องประชุมใหญ่ซึ่งอยู่ชั้นล่าง ขณะที่อยู่ในลิฟต์ตามลำพังเธอก็เปลี่ยนจากภรรยาผู้แสนดีเป็นแม่เสือสาวทันใด

“วีไม่ควรให้เขาเข้ามาอยู่ใกล้อีกแล้ว! คิดเหวอว่าเรื่องมันจะจบอยู่แค่นี้?”

คิวหนาเล็กน้อยเป็นเชิงขบขัน “อะไรกันคุณดา คิดมากไปหรือเปล่า เขาก็แค่ถูกแฟนซุ่มเลยมาขอหัลบภัยเท่านั้น”

“แต่แฟนเขาต้องมีอิทธิพลไม่เบา เราช่วยเขาอย่างนี้ แถมวิกับเขายังเคยเป็น...” ดาหลาทำหน้ายุ่งก่อนจะปิดมือในอากาศส่ง ๆ “...เรื่องนั้นช่างมัน เขาเป็นว่า คนคนนี้ต้องนำความเดือดร้อนมาให้วีแน่นอน!”

“เขาก็ถือว่าเป็นเพื่อนเก่าผมคนหนึ่ง และตอนนี้ถูกทำร้ายจนร่วมไปทั้งตัว ดาจะให้ผมผลักไสเขาไปได้ยังไง ถือว่าช่วยคนได้บุญก็แล้วกัน”

หญิงสาวฟังพ่อคนดีศรีสังข์คมพูดถึงเรื่องศีลธรรมแล้วก็ถึงกับโต้เถียงไม่ออก เธอทำท่าฮึดฮัดครู่หนึ่งก่อนจะเช็ดไบหน้าคมสวยขึ้น

“งั้นหมูนี่เราคงต้องสวีตกันหนักหน่อย เพื่อคนที่ยังคิดไม่ซื่อจะได้ถอยไป”

ปฐวีอ้าปากหมายจะพูดแต่ประตูลิฟต์ก็เปิดออกเสียก่อน เขา

จึงได้แต่ทำตาปริบ ๆ มองผู้เป็นภรรยาเดินเยื้องอย่างเป็นนางพญานำหน้าไป

หลายวันผ่านไปชลธิได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ได้อยู่ห้องพักเดี่ยววิวิวะเลอาหารอย่างดีสามมื้อ แต่เขาก็ออกไปเดินเล่น แก่เบือที่ไหนไม่ได้เพื่อความปลอดภัยของตนเอง ร่างไปรงพันผ้าเช็ดตัวออกมาจากห้องน้ำ เขานั่งลงเอาครีมแก้ฟกซ้ำทาแผลตามตัวผิวของเขาค่อนข้างขาว รอยจ้ำแดงเขียวพวกนี้จึงเห็นเด่นชัดมาก และคาดว่าจะอยู่ไปอีกเป็นเดือนกว่าจะหายสนิท

ชลธิสวมเสื้อกับกางเกงที่ยัดมาในกระเป๋าเป้เพียงไม่กี่ตัว โชคดีที่แม่บ้านโรงแรมเอาไปซักให้ เสื้อผ้าที่วันสวมจึงหอมสะอาดในทุกวัน เขาเดินไปเปิดหน้าต่าง มองไปยังทะเลสีครามอันกว้างไกล สูดลูกหมูลูกตา

ลึกกว่าปีที่แล้วเขาเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างกรุงเทพฯ พังงา อยู่สองปีเพราะปฐวีทำงานอยู่ที่นี่ แต่หลังจากที่ทะเลาะกันอย่างหนักจนตัดขาดกันไปนั้นพวกเขาก็เลิกติดต่อกันอย่างเด็ดขาดไปเลย กระทั่งวันนี้ วันที่ชลธิต้องการหนีจากไอ้เลวนั้นจึงนึกถึงเพื่อนเก่าที่อยู่ไกลถึงภาคใต้ขึ้นมา เขาเสี่ยงดวงพิมพ์ค้นหาชื่ออีกฝ่ายในเสิร์ชเอนจิน กลับพบว่าผู้บริหารระดับสูงของโรงแรมนี้มีใบหน้าที่คล้ายคลึงกับปฐวี เพียงแต่ไม่ใช่นามสกุลเดิมอีกต่อไปแล้ว

...ให้ตายเถอะ! ไม่อยากจะเชื่อว่าเพื่อนเคยสนิทชิดใกล้จะกลายเป็นเจ้าของโรงแรมและรีสอร์ทหรูหรานี้ร่วมกับภรรยาไปแล้วจริง ๆ

หรือเขาจะยอมใช้ทางลัดฝืนใจหลอกล่อลูกสาวมหาเศรษฐีสักคนให้ตกหลุมรักแล้วแต่งงานแบบปฐวีดูบ้างดินะ แต่แล้วชลธิก็ส่ายหน้าอย่างแรงสลัดความคิดฟุ้งซ่านออกไป... อย่างน้อยเขาเหลือศักดิ์ศรีมากพอที่จะไม่หลอกหลวงเรื่องรสนิยมของตัวเองกับ

คนอื่นก็แล้วกัน

ชลธิษิตซีก็ยกก่อนจะเดินกลับมาหีบรีโมตโทรทัศน์มาเปิดดูเพื่อฆ่าเวลาให้หมดไปวัน ๆ ขณะที่กำลังนั่งรออาหารเช้าที่พนักงานจะนำมาเสิร์ฟให้ตอนแปดโมงตรงทุกวันเขาก็หยิบหนังสือการตลาดเป็นภาษาอังกฤษเก่าเก็บสองสามเล่มมาเปิดดูอย่างเบือหน่าย

...เพื่อนเก่าผู้เคร่งครัดเอาจริงเอาจังคนนั้นยังมีนิสัยเหมือนเดิมไม่มีผิด ช่วงวัยยี่สิบต้น ๆ เขาที่ชอบเพื่อฝันถึงชีวิตโลดโผนมีสีสันอีกฝ่ายกลับเอาแต่ขยันทำงานอย่างหนักรีบเร่งสร้างเนื้อสร้างตัวจากศูนย์เพื่อประทัดคนเป็นพ่อ

ริมฝีปากบางสวยกระตุกยิ้มช้า... ปฐวิยังอุตสาห์เป็นห่วงว่าเขาจะเบือเลยให้เลขาฯ นำหนังสือมาให้อ่านเล่น แต่แทนที่จะเป็นนิยายหรือนิตยสาร กลับเป็นหนังสือเพิ่มพูนความรู้ให้แก่คนนิสัยลอยซายรักสบายอย่างเขาราวกับจะประทัด

เสียงเคาะประตูห้องตอนแปดโมงตรงทำให้ชลธิตกใจรีบลุกขึ้นเพื่อไปเปิดประตูให้กรมเซอร์วิสที่มาสิร์ฟอาหารเช้า แต่ด้วยความไม่ระวังหน้าขาของเขาจึงชนเข้ากับโต๊ะข้างหัวเตียงอย่างจัง หนังสือวิชาการที่วางอยู่หมิ่นเหม่อีกราวสองเล่มตกลงบนพื้น

หลังจากเปิดให้พนักงานเอาถาดอาหารเช้ามาวางให้แล้วเขาก็ค่อยวกกลับมาเก็บของที่ตกวงคืนที่เดิมให้เรียบร้อย ในขณะที่ชลธิหยิบหนังสือที่ดูเก่าสุดขึ้นมา ก็เห็นว่ามีอะไรบางอย่างขึ้นหน้าเอาไว้ข้างใน ด้วยความอยากรู้อยากเห็นทำให้เขาเปิดมันออกดู

...มันคือรูปคู่ของตนเองกับปฐวิที่นั่งอยู่ตรงเก้าอี้ม้าหินหน้าตึกคณะสมัยอยู่มหาวิทยาลัยนั่นเอง

ดวงตากลมมีแววสับสนหวนไหว ที่จู่ ๆ ความทรงจำเมื่อครั้งก่อนหลังไหลเข้ามาในสมองราวกับเพิ่งเคยเกิดขึ้นไม่นาน เขาถอนหายใจยาวเหยียดก่อนจะเสียบรูปกลับไปทีเดิม

วันนี้ชลธินั่งรับประทานอาหารเช้าอย่างเชื่องช้าและเหม่อลอย

กระทั่งได้ยินเสียงข้อความเข้าจากโทรศัพท์มือถือ เขาคว่ำมาดู แล้วก็ต้องเบิกตากว้างอย่างตกใจ

‘อย่าคิดว่าจะหนีไปจากกูพ่ะย่ะค่ะ!’ ในกล่องข้อความนั้นมีรูปภาพแนบมาเป็นป้ายหน้าโรงแรมและรีสอร์ทวังนาราอย่างชัดเจนด้วย

ชายหนุ่มแทบควบคุมความกลัวของตัวเองเอาไว้ไม่อยู่ เขาวิ่งหน้าตาตื่นออกไปจากห้อง ฝ่ายรักษาความปลอดภัยที่เดินตรวจตราอยู่รีบพุ่งเข้าไปสอบถามทันที

“เกิดอะไรขึ้นครับ!”

“มันรู้แล้ว มันรู้แล้วว่าฉันอยู่ที่ไหน... ช่วยพาฉันไปหาคุณปฐวีหน่อย!” ซลธีเขย่าวบเร้าร่างในเครื่องแบบด้วยอาการสติแตก

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนนั้นคิดว่าวิฤตขึ้นแจ่งไปยังส่วนที่เกี่ยวข้อง ทว่ากลับไม่ทันใจแกกวีโอพีผู้นี้ เจ้าตัวถึงได้ผลุนผลันวิ่งออกไปเองอีกครั้ง

ด้านหน้าส่วนล็อบบี้โรงแรม ร่างสูงใหญ่ของซีอีโอหนุ่ม

กำลังเดินตรวจงานในส่วนที่รับรองลูกค้าเป็นปกติทุกเช้า เขาก็ลงจุดนั้นนี่ลงในบอร์ดรองกระดาษด้วยตัวเอง โดยมีเลขฯ หนุ่มเดินถือแฟ้มรายงานตามหลังไป ทันใดนั้นทางตาของเขาก็เหลือบไปเห็นความเคลื่อนไหวบางอย่างที่รวดเร็วตรงดิ่งมาจากทางเชื่อมส่วนของห้องพัก

เพื่อนเก่าของปฐวีวิ่งมาหาด้วยใบหน้าซีดเผือด มือเรียกวว่ากำทำออนเซนแข็งแรงเอาไว้แน่น

“วี้... วิช่วยฉันด้วย มันจะมาแล้ว!”

“มีอะไรซล ใครมา?”

“ไอ้พลภาพ ไอ้พลมันส่งข้อความมาว่ามันรู้ว่าฉันอยู่ที่ไหน!”

ซลธียื่นโทรศัพท์มือถือให้อีกฝ่ายดูอย่างลนลาน

ทั้งข้อความขู่และรูปภาพป้ายโรงแรมถูกส่งมาจากหมายเลข

โทรศัพท์ที่ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ ปฐวีขมวดคิ้วท่าทางเคร่งขรึม

“นายแน่ใจได้ยังไงว่าเป็นมัน”

“วี ฉันไม่ได้โง่งนะ!” ชลธีร้องเสียงดังอย่างควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ “ฉันหักชิมเก่าทิ้ง ซื้อชิมเต็มเงินเอา แอปพลิเคชันติดต่อหรือติดตามตัวก็ลบทิ้งไปแล้วทั้งหมด ฉันบอกนายแล้วว่ามันไม่ธรรมดา แค่มีกี่วันมันก็ตามตัวฉันเจอแล้ว!”

ปฐวีเอื้อมมือมาจับบ่าพอม ปลอดภัยเพื่อนเก่าให้ใจเย็นลงเพื่อจะได้สอบถามให้รู้เรื่องกว่านี้

“ที่นายบอกว่ามันเป็นคนกว้างขวาง งั้นช่วยบอกตามความจริงมาว่ามันเป็นใครกันแน่”

“มันเป็นเจ้าของผับ เจ้าของเว็บพนันแทงบอล พ่อมันเป็นนักการเมือง แถมลุงมันยังเป็นตำรวจศนายพล! ฉันคิดแล้วว่าโรงแรมที่มีคนนอกเข้าออกได้ตลอดมันไม่ปลอดภัย แต่ฉันเกรงใจนาย นายอุตส่าห์ยื่นมือมาช่วยเหลือคนหน่วยๆ อย่างฉัน” ดวงตาของชลธีแดงก้ำเรื่อหรือด้วยหยาดน้ำใส เขาก็เป็นแค่พนักงานบริษัทกินเงินเดือนไปวัน ๆ กระทั่งคิดว่าโชคดีที่ได้แฟนเป็นเจ้าของกิจการ ร่ำรวย

ชลธีวาดฝันว่าจะมีชีวิตที่สุขสบายไม่ต้องทำงานง ๆ ให้น้อยไปอีกแล้ว แต่ในที่สุดฝันนั้นก็พังทลาย ไร้ผลภาพมันเป็นแค่ นักเลงโง่ ๆ ที่คิดว่าตัวเองมีเงินมีอำนาจหนุนหลัง จึงทำแต่เรื่องเหนือกฎหมายอย่างไม่เกรงกลัว ระวังกันมันไม่เหลือความรักอะไรอีกแล้ว ที่ผ่านมาเขาพยายามไปมีคนอื่น แต่ไร้ผลภาพก็ไปลากกลับมา รวากับอยากเอาชนะว่าไม่มีใครสามารถหนีพ้นได้ถ้ามันไม่อนุญาต!

ร่างโปร่งตัวลั่นงันงก รู้สึกเหมือนว่าแผลเก่าแผลใหม่ที่ถูกซ่อมทั่วกายปริแตกออกมาอีกครั้ง เขาพยายามอดกลั้นความเจ็บปวดแล้วกลั้นออกมาเป็นประโยคสั้น ๆ ที่แสนสั้นพราว

“ฉันจะทำยังไงดีวี... ฉันไม่อยากกลับไปอยู่ในนรกกับมันอีกแล้ว”

ปฐวีถูกคลื่นอารมณ์อันหนักหน่วงของเพื่อนเก่าตาโถมเข้ามาอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว เขายืนนิ่งพร้อมกับหลับตาลงคล้ายกำลังตัดสินใจ และเมื่อลืมตาขึ้นเขาก็กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับท่องทะเลที่คลื่นลมสงบ

“มีอยู่ที่นี่หนึ่ง ซึ่งนายน่าจะปลอดภัย”